A Wonderful Invention for every Housewife

"SEAL TITE" JAR WRENCH

Why labour and tie your hands opening a fruit jar is a hurry?

Why give your husband a task which makes him curse and swear?

The "SEAL TITE" jar wrench will open for you the most stubborn jar in a twinkle of an eye, without an effort.

Even a child can seal or open any fruit jar with our wonderful invention—the "SEAL TITE" JAR WRENCH!

—Just grip the jar with the wrenches (as illustrated) . . . a twist one way or another . . . and—like the 'Open, Sesame'—the jar is opened or sealed.

Price for both wrenches only..... 45c

Wholesale or retail hardware dealers write us about the terms offered.

REPRESENTATIVES NEEDED IN EVERY CITY.
For information write to:

"SEAL TITE" JAR WRENCH CO.
4900 CECIL AVENUE, DETROIT, Mich., U.S.A.

DENTIST
DR. ELIAS WACHNA
Hours 10—12 a.m. and 2—6 p.m.
X-RAY Phone EL. 8515
204 Bathurst St. Toronto
(Just above Queen)

Dr. THEO. TKACHEW
PHYSICIAN and SURGEON
(Twenty Ago)
11 Gore Vale Ave. Toronto
Phone WA. 3754

The Only Ukrainian Photo Studio in City
Have your Easter portraits taken at our special prices
PHOTOGRAPHY IS OUR ART
M. Zapalowsky M. Smith
WESTERN ART STUDIO
401 QUEEN ST. W. TORONTO

The Only Ukrainian Rug Factory in Canada
Weaved by hand, artistically designed and beautifully made RUGS CARPETS CURTAINS and RUNNERS.
We make wall-carpets from wool.
Come make to order, or have your choice from our stock.
REASONABLE PRICES.
Rugs in Ukrainian patterns—our specialty.
THE ORIGINAL HAND WEAVING CO.
352 DUNDAS ST. W. TORONTO

Attention, Car and Truck Owners!
If you want your car or truck well repaired and be satisfied with the job and the price of it—drive it into our garage.
VULCANIZING GAS WASHING
ONTARIO AUTO MOTORS GARAGE
228 Spadina Ave. Toronto

LIBRARY AND MUSEUM
UKRAINIAN CULTURAL & EDUCATIONAL CENTRE
WINNIPEG MAN. CANADA.

UKRAINIAN BAZAAR

УКРАЇНСЬКИЙ БАЗАР

1934
v.o.3

КВІТЕНЬ APRIL

The Smile of a Spring

LIBRARY AND MUSEUM
UKRAINIAN CULTURAL & EDUCATIONAL CENTRE
WINNIPEG MAN. CANADA.

Price 25c

LIBRARY AND MUSEUM
UKRAINIAN CULTURAL & EDUCATIONAL CENTRE
WINNIPEG, MAN. CANADA.

УКРАЇНСЬКИЙ БАЗАР

ЛІТЕРАТУРНИЙ ЖУРНАЛ ЗАМОРСЬКОЇ УКРАЇНИ

РІК І. Ч. 3. КВІТЕНЬ - APRIL Vol.I, No. 3, 1934

З М І С Т

ЯК ШЕВЧЕНКО ШУКАВ РОБОТИ.....Осип Маковей

ЛОВИ НА ЛОСЯ.....Семен Ковбель

ЛІТЕРАТ І ХАМ.....Нестор Америкус

ОБРАЗ ДІВЧИНИ.....Йосип Біловус

ТА, ЛОЖКА - НЕ ЛОПАТА!....."Доктор Ідології"

УЧІМОСЯ ВІД ДРУГИХ.....Ред. стаття

CONTENTS OF THE ENGLISH SECTION

A SPRING SONG.....Markian Shashkevich

MARUSIA.....KVITKA - LIVESAY

UKRAINIAN CINDERELLA

"УКРАЇНСЬКИЙ БАЗАР"

Журнал українських оповідань і освітних статей, виходить раз у місяць і видається УКРАЇНСЬКИМ ВИДАВНИЧИМ ДОМОМ, михайло Петрівський, видавець і редактор. Передплата: $3.00 на рік, $1.75 на піврік, 25 ц. поодинче число. Належитість приймається лише з-гори - за посліплатою журналу не висилається. Всі права передруків застерігається.

"UKRAINIAN BAZAAR"

A Short Story Magazine, published Monthly by the UKRAINIAN PUBLISHING HOUSE, Michael Petrowsky, publisher and editor. John Rae Perigoe, M.A., English editor.

All rights to the contents of this magazine are reserved.

Subscription rates: $3.00 a year, $1.75 half yearly, and 25¢ a single copy in Canada and the United States.

Address:

THE UKRAINIAN PUBLISHING HOUSE
331 BAY ST., TORONTO, ONTARIO.

ВАЖНІ ОПОВІЩЕННЯ

ЧИСЛО ЖУРНАЛУ ЗА ТРАВЕНЬ

Зазважується шановним нашим читачам і прихильникам, що слідуюче число УКРАЇНСЬКОГО БАЗАРУ - число за ТРАВЕНЬ - є спеціяльно присвячене ТОРОНТОВИ, з нагоди СТОРІЧНИЦІ ЗАСНОВАННЯ ТОРОНТА, яку місто переживає цілий цей рік святкує.

Робимо це тому, що в Торонті проживає велике число Українців, які відограють поважну ролю в загальному житті міста, яке кожному є вельми дороге. Торонто тоже є осідком нашого журналу.

Це спеціяльне виданнє журналу буде збогачене ілюстраціями й змістом. Воно буде цікаве не лише Торонтоням, але кожному читачеви, без різниці де проживає. В історії Канади Торонто займає дуже цікаве місце, а про історію нашої прибраної відчини нам годиться знати!

Запрошуємо до кооперації всі наші організації, товариства, бізнесменів, а особливо, всіх видніших Українців. Бажаємо мати щось із історії нашої кольонії в Торонті, та про поступ, який вона зробила від дати її заснованнє.

ПОМОЖІТЬ РЕДАКТОРОВІ, ЩОБ НАВЕДЕНЕ ЧИСЛО ЖУРНАЛУ БУЛО ПОХВАЛЬНЕ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ КОЛЬОНІЇ ТА МІСТОВИ ТОРОНТО!

.....

Не Кривдіть нас: коли хочете вислати свою передплату - вчиніть її сьогодні!

Завтра може бути вже запізно!

ЗАНЕДБАНИЙ ВІДПИС

Редактор і видавець У.Б. просає прощення за те, що занедбав листування зі своїми читачами та прихильниками за послідних кілька тижнів.

Бракує часу, хотяй чоловік працює щодня і в свято по 16 годин на добу - працює тяжче за єгипетського феллага.

Редактор і видавець помічників не має, бо годі на них позволити собі, хоч як бажав би мати хотяй одного. Співредактор англійської частини, п. Періго, не може більше, як один вечер на місяць, посвятити свого часу для журналу, бо займає посаду в одній з поважних канадийських журналів.

Видавати журнал такого обєму, то таки за тяжко на одного чоловіка, тимбільше, коли мусить виконати найменшу дрібницю!

.....

НЕМОЖЛИВІ ВИМОГИ!

Є в нас одиниці, що все люблять критикувати, а ще більше, вимагати неможливих річей від других людей. Це є звичайно особняки, котрим бракує здорового розсудку та порівнавчого розмислу. Маємо на думці всіх тих, що обурюються на високу ціну У. Б., і через це його не читають. - Хотіли б діставати журнал величини СЕТИРДЕЙ ІВНІНГ ПОВСТ за 10 ц., а забувають, що наведений журнал має аж 2.500.000 читачів, коби не більше, а за одно оголошення візьмуть і пять тисяч долярів. Їм би виплатилося і даром його роздавати. А ми до У. Б. ще докладуєм!

М.Петрівський,
Редактор.

ЯК ШЕВЧЕНКО ШУКАВ РОБОТИ

ОСИП МАКОВЕЙ

БУВ концерт в честь Шевченка, по концерті комерс в честь співаків і проповіда, а по комерсі всі пішли спати; повні гарних вражінь, пива, вина й т. п.

Голова партії, пан посол Л., клався спати. Заки ще поклався, глянув на бюст Шевченка, що стояв у сумерках сусідної комнати в куті під комнатною пальмою і здавалося йому, що поет рушився. Коли по хвилині глянув знову, побачив ще більше диво: постумент, на якім стояв бюст, був одягнений в довгий кожух, а за хвилину вже цілий Шевченко вийшов із кута, зняв кучму й промовив:

"Добрий вечір, пане после!

"Доброго здоровля, пане Тарасе! Ой, як же ви мене налякали.

"Не бійтеся, добродію! Сідайте, поговоримо. Я до Вас із прозьбою.

"З якою?

"Знаєте, добродію, надоїло мені, стоячи тут у вас роками в кутку, - дайте мені яку роботу.

"Яку ж я вам роботу дам?

"Возьміть мене до редакції "Діла", все таки на щось здамся.

"Ані гадки, пане Тарасе! Одно те, що там повно поетів, хоч і віршів уже не пишуть, не допустять вас із зависти; друге: у видавничій спілці є священники, а ви автор "Марії" - не треба вам казати. А я тепер зі св. Юром у згоді. А там крилошанин Кобилянський такого на вас понаписував, що Господи! Третє, "Народній Комітет" не зродиться, бо ви не є членом національно-демократичної партії і християнські суспільники реклямують вас для себе. Четверте: не знати, чи ви опозиціоніст, бо ви писали утопії на тему, що б усі Славяне стали рідними братами... на тему братання з Ляхами і т.п. Мій противник, Будзиновський, просто зїв би мене, коли б я вас приняв до партії і до редакції.

"Ну, а послом не міг би я бути?

"Годі, бо ви ані доктор, ані Австріяць, ані податку не платите. Врешті жаден наш посол не уступив би вам місця,

хіба може посол К., що понаходив у ваших поезіях вплив Міцкевіча й не мало на тім зискав, отже може вступився би вам із вдячности. Він уже кільканацять літ усе однаково величає вас по всіх академіях і концертах, то може згодився би. Він і сьогодня величав вас Прометеєм.

"Треба з ним поговорити, це якийсь добрий чоловік. Так ви не маєте нічого доброго для мене?

"Сам не знаю, що таке для вас придумати? Може б ви намалювали портрет секретаря "Народнього Комітету", бо він моя права рука... Дещо заробите...

Пан посол, досить захурений несподіваними відвідинами, склонив голову і ждав на відповідь Тараса, але цей мовчав. По хвилині посол глянув, але на фотелю не було вже нікого, тільки в кутку на постументі стояв поетів бюст, як і перше.

"Що це таке?" воркнув пан посол, протираючи очі; глянув ще раз на бюст і пішов здивований у спальню. В нього привиди бувають часто.

ТИМЧАСОМ пан професор і посол К. заїдав ще своїм звичаєм фігу перед спанням і глибоко зітхав по тяжкій праці. Адже він сьогодня мав промову в честь Шевченка.

Зітхав він, коли чує, хтось стукає у двері.

"Хто там?

"Тарас Шевченко.

"Це не може бути!

"Я сам! Пустіть! Прийшов подякувати вам за промову.

"Дивно! В таку пізну пору! Я тяжко втомлений.

"Вибачайте, це мій день і моя ніч; пустіть, будьте ласкаві!

"Як хех так, без візитної карточки, без нічого, не заповівшись? Хіба ви не знаєте, хто я?

"Як хех мені не знати? Знаю. Адже ви про мене стільки писали і говорили!

Пан професор відхилив осторожно двері - перед дверми стояв справді Тарас Шевченко.

"Прошу! Сідайте! Що привело вас до мене?

"Роботи шукаю, добродію, - відповів Тарас, сідаючи. "Надоїло стояти по кутках хат без діла.

"Яку ж роботу міг би я вам найти?

"Казали мені, що ви віддали б мені свій посольський мандат - ви один, а більше ніхто.

"Я? мав би мандат віддати?! Це ж як?

"Ну, так. зовсім звичайно, ви зрікаєтеся в мою користь і я кандидую.

"Ніколи в світі, добродію! Я вас дуже шаную, але - вибачайте - мені здається, що ви не є досить підготовлені, щоби бути послом. Я ще з гімназії приготовлявся до того.

"Адже ви мене сьогодня на концерті назвали Прометеєм!

"Ну, це інше діло! Але де ж вам послом бути? Тай на що вам це здасться? Пишіть вірші - тай годі! Адже ви не знаєте говорити по німецьки!

"Це правда! Шкода! Ну! а коли б так ви мене зробили своїм доцентом?

"Без докторату! без іспитів! без дісертацій! Помилуйте, добродію, це ж у нас таке не буває...

"Ну, то хоч дозвольте мені, що б я один курс читав про свої власні поезії. Ви й так тепер не вчите.

"Але ж добродію, ви не маєте до цього потрібної кваліфікації!" розсердився вже пан професор.

"Вибачайте, але я гадаю, що вже як що, а свої власні вірші чей я розумію?

"Ні, добродію, ви їх не розумієте! Говоріть, що хочете - це не таке лекке діло, як вам здається. Тут треба глибоких, довголітніх студій, тут треба попрацювати, як я, що б вас зрозуміти і показати, звідки, що і як? Ви читали мою працю про вплив Міцкевіча на ваші поезії?

"Читав.

"Ну, і що скажете?

"Справді, треба довголітних студій, щоби щось таке написати!

"А я ж вам не казав?

"Отже я не розумію своїх власних поезій?

"Ні!" відповів професор твердо.

"Ну, а коли б я так у вас хотів іспит робити на вчителя гімназії!

"Це можна! Злохите перше іспит зрілости, потім запишетеся на університет на мої виклади й інші, потім я дам вам

домашню задачу, далі...

"Це к чи не за довго потягнеться?

"А так з десять літ.

"А чи не можна б чого небудь без іспиту дістати?

"Не знаю; розвідайте у професора Г.

Шевченко поращався і вийшов. За дверми вже не було чути його ходу, зник в одній хвилині; натомість у віллі професора Г. щось несамовите сталося з великим портретом Шевченка. Поет вийшов із рам і тихенько вступив у бібліотеку голосного ученого. Професор порядкував ще якісь папері у себе на столі.

"Здорові були, пане Грушівський!

"А ви хто такий?" спитав професор, поправляючи цвікер на носі.

"Адже я таков Грушівський, від коли мене так Конисський назвав. Шевченко, може чували?

"Тарас? Як же ні! Ege, ege, Тарас, просимо сідати! Чим же можу вам послужити, добродію?

"Може б ви мені якої роботи напитали, бо скучаю дуже. От у товаристві мого імени може б найшлася?

"Гм, ege, не знаю, може... Це ви як гадаєте? У секціях працювати?

"Нехай і в секціях, аби робота.

"Ege, ege; але ж ви, добродію, не є дійсним членом товариства ім. Шевченка!

"Ну, то зробіть мене! Адже ж товариство й називається моїм іменем.

"Гм, воно то так, але дійсним членом ви не можете бути.

"Як же то?

"Одно те, що ви не працювали науково і в моїх "Записках" нічого не друкували; друге те,що вам би треба перше пристати до якої секції і тільки секція по роках мала би згодитися на те, чи вас іменувати дійсним членом, чи ні. А коли б і секція згодилася, тоді ще я маю своє слово; мені йде о престіж товариства, тут і в Київі, - нам треба наукових сил, а не поетів. Таких, що пишуть студії про поетів, великих і малих, ми приймаємо з охотою, але самих поетів нам на що? Це ж баляст у науковім товаристві... Врешті і Гнатюк є тої самої гадки...

"Он, як!" замітив Тарас смутно. "А все ж товариство названо мені в честь!

"Це інше діло! Товариство ім. Шевченка - це я, а ви тільки фірма. Ege!

"Що ж мені діяти?" зажурився Тарас, встаючи. "Вибачайте, добродію, що забрав вам хвилину часу.

"Нічого не шкодить. Моє повахання...

.....

З тої ночі, як Шевченка отак приняли у Львові, на його портретах і бюстах у правім кутику уст під вусом зявилася легенька глумлива усмішка. Ніхто й не здогадався би, звідки вона взялася, а це йому по концерті так сталося.

(Зі збірника нарисів і оповідань: ПРИЖМУРЕНИМ ОКОМ)

Д Е Ш Е В Е Д У М А Н Н Я

"Дешеве Думання - це Гуртове Думання. Інтелігентне Думання є дискримінаційне (оціночне, розбірливе, критичне).

"Дешевий ум розуміє лише Клясу; інтелігентна особа розуміє Одиницю.

"Не один твердить щось думаючи, що це є Думання, коли в дійсності це є лише тандитна заміна за думання. Чоловік є залінивий або нездібний розбірати, розсліджувати. Він дістає свої думки та ідеї гуртом, неначе крамар яйці у гратках у скринках.

"Ненависть виростає на полі Кляси (Партії, групи).

"У Патріотизмі є гниле пятно коли перейде певну границю.Так само находяться гнилі місця у лояльності до Церкви або Політичної Партії або якоїбудь Організації, коли вона засліплює нас до цеї міри що ми немаємо сили, ні змислів, робити інтелігентних (розумних) винятків.

"Таємниця ясного думання, здорового осудку, звичайного розсудку (камон сенсу) лежить у силі і здібності розуміти винятки.

"Всі узагальнювання (генералізації) є фальшиві.

Д-р Френк Крейн.

Мораль: Думайте самостійно! Не живіться умувою поживою, яку дістаєте в бляшанках ("кенах") гуртом!

САПАМАХА

(Теми для наших письменників і газеттярів!)

Д Е П Р Е С І Я ...реліф.. таскання мішків на плечах... рельфні гінки... "бітування фрейтів"... нарікання на капіталістів і систему...вилітування по парках: дискусії, пікер, гола, віз... агітація...мітінги... Турфдім...більше агітації... демонстрації... арешти.. депортації.

Вічне балакання, ходження, пльотки, критика, більше балакання!

Політичний хаос і анархія: вічне роздроблювання людей на партії...безпощадна боротьба між партіями...скажена партійна ненависть...партійні балямуцтва, інтриганства, хамства... багато теорій і програм - мало ліл і хісна...зарозумілість і муляча впертість у непомильність партійної політики й програми даної партії...дезорієнтація, провокація, пацифікація, безголовя.

Блудні гасла: Лише під стягом нашої партії Україну збудуєм!..Хто не з нами - той проти нас!..Хай живе радянська Україна!..Хай живе православна Україна!..Хай живе католицька Україна!..Хай живе соціялістична - ..протестанська - ..трудова Україна!..Лише ми є сто процентові Українці тай є в нас патент на патріотизм від Володимира Великого, від Шевченка!

Будування України: теорії, програми, кличі, плачі, протести, резолюції, меморіями, телеграми, кабльограми...мелення язиками..,кивання пальцями в чоботях...свист на вітер...гучні промови - оплески...колекта... "Ще не вмерла"..."Гад сейв да кинг"...ФІНІС.

Церковне питання? Годі! Заболюче й ці рани відкривати!.....

Культурна робота: танці і забави...ковбаса, шинка, борщ, капуста, голубці, пампухи з дірою, кава на столі - гомбру під столом, цимбали, бас і полька з коломийкою.

Партацькі комедії що неділі: Сатана в бочці,Цицо сват Кохання в нецках, Клопіт через штани, Живий мертвець,Дурний Іван, Дурна Євдоха, Дурне кохання, Дурне сватання, Дурне весілля,Варят, Ідіот, Пяний швець, Крадене щастя, Кровава смерть, Іван пропив, Циган украв, Жид заробив...Содома й гомора.

...ніхлі й гузики на тарелі при дверях...плачі дітей і немовлят у возиках... грим і стукіт копитами...хмари диму...псикання, свисти, кахікання,гавкання, реготання, цяманя, пдювання...пінац, пап, гама.

Народня робота: належати до товариства...плачення вкладок...приходити на мітінги... забирати слово"...ставити протизні внески...дискусувати, критикувати, вилаятч противника...піти с першій години по півночі спати вдоволеним, що "я йому таки заїхав!"

Асиміляція: дреси, ковти, липстик, денци, сьови, райди, партіс, беми, Тоніс, меки... Феніс, Ляври, Дзіни...кіси, понці, енгедзіс, меріджіс, дорті полакс...діворсис... Гадемання батьків, сльози матерей,нарікання учителів... Бойси...стріта...чортіяцтво.. поліцаї...суди...поправні доми.

ВІДЬ ГОЛОВИ ! !

ЛОВИ НА ЛОСЯ

СЕМЕН КОВБЕЛЬ

Н Е М А на світі відай кращої розривки над лови на дикого звіра!...Знаю я по тім, що наша галицька шляхта, ті барони великих лісів і генії до всяких розривок, таки найбільше любили лови зимою.

Чи то вже так з природи людина має в собі нахил до вбивання і жажду крови інших сотворінь? повеліваючий інстинкт здобичі? вияв геройства? Не знаю!... Знаю лише, що на саму згадку про лови й кров починає живіще грати в жилах і нема сливе чоловіка, що б не відгукнувся на клич мисливської труби чи там рога.

Там, у Старому Краю, наші багатирі були панами лісових дебрів, у яких повно дикого звіра, отже мали куди ці барони погерцювати на кіньох,із рушницями, а нам, тим звичайним смертельникам, зась було навіть зайця камінем вполювати, коли тобі підгризав капусту на городі. То був "панський" заяць. Але то був і "старий" край...

У новім краю, Канаді, усе інакше!...Тут ми, ті звичайні смертельники, також стали баронами великих лісових пущ і дебрів, отже чому не позволити собі на ті панські вибрики - на лови! Кортить чоловіка подасувати кусок печені з убитого звіра, хоч і вовчих зубів нема. Адже Канада, славний край на усе, що лише хочете. Не бракує тут і звірини, якої хочете: зайців усюди стільки, що листя на дереві...трави під ногами; дикіх курок тоже. - Але все те таке, що не поплачується на рожен насажати, бо здерш шкіру з зайця, викинеш тельбухи - останеться кістячок, наче з кота. Як би так олень, або мус - чи там лось по нашому - то є чим і поживитися!

П Р И Б І Г до моєї "буди" на гомстеді сусід мій аж з третьої милі, де він осівся пізніше від мене на такім же гомстеді, як і я, був таким самим бароном лісів і дебрів та мешкав у такій палатці, як і я...Прибіг засапаний,втомлений, з крісом під раменем, та не поздоровивши навіть, крикнув:

"Мус!..Щойно перегнав через вашу фарму! Такий - такий, що..."

Мус! Лось!

Як стояв я, так і шапка миттю на голові найшлася, кожушок на спині, вкинув за пазухи шматок хліба, вхопив кріса і вилетів з сусідом на двір, що навіть буди не зачинив. Бай духе, що непрошений гість в особі пана Бурмила міг зайти тай розгосподаритись по своєму. На дворі попав на сокиру, вхопив, бо треба буде чимось муса почвертувати, тай побігли, наче куди горіло.

Слід муса в глибокому снігу був такий виразьний, що годі було його згубити. По слідах ми тоже бачили, що цар лісів і дебрів не був у поспіху, а ішов собі мірним кроком, збиваючи вивертн й гущавину.

Біжучи так за слідами муса ми дивувалися з сусідом хто скорше зможе так іти та хто

кого тихіше підійде? Лось бо не даром у лісі родився!

Щастя, однак, таки сприяло нам - від сторони лося подував вітер так, що ми чули не лише ломання корчів, але й тертя снігу під його ногами. Кілька разів ми його здоганяли, коли він пристанув за ялицею і стежив, чи ворог не здогоняє, але ним ми злохилися до стрілу, лось шубовсь у гущавину й в одній хвилі зникав...лише земля задудніла! На милю було чути, як корчі ламались під його рогами й скоками по цілому шляху!

Звір нас знюхав! Треба буде нам знов миль-дві зробити, що б зустрітись із ним. Наполоханий ворогом, він перелетить миль-дві, а відтак нагло стане в тім ним корчі й буде кілька хвиль остро прислухуватись, нюхати повітря і слідити вічми, чи не наступають вороги. Небезпека - шубовсть у гущавину; спокійно - піде собі мірним кроком, як перед тим.

Нам ходило підійти лося в час, коли він отак стоїть у корчах і нас вижидає, тоді - кріс до рамена!..пук! пук!.. і лось лежить!

На саму таку думку завзяття в нас росло в міру того, як утома збільшалась. Уйшовши так зо дві милі, ми побачили, що сліди муса вже були не скоками на десять метрів один, а мірні, як коня на пасовиську. Ну, дався ошукати!

Та лось, як відвічний цар пущі, показався кращим від нас крокоміром і ми постепенно оставалися по заду, без ріжниці на наш завзятий поспіх.

БІЖУЧИ так за нашою здобичю густим лісом, вистеленим глибоким снігом, насувалися мені на думку пригоди наших князів і бояр, про які нераз читав і в історії і в оповіданнях. Не такі мисливці були вони! Вони вміли вислідити й підійти, наче Індіянин, тура, лося, медведя і оленя та вбити копієм або прямо топором - не мали вони наших Колтів, ні Винчестерів! І досадно робилося на саму згадку. Кріс у тебе такий, що на пів милі розторощить буйний лоб лосеви, а тут ти чимчикуєш за ним, наче сліпець за своїм провідником на прощу...А думка, що прийдеться вертати домів пусторуч, додавала злости й завзяття.

Сніг усюди був по коліна, а подекуди й по самі груди, особливо коли попали на насипі й завіяні долини. Мус це все одним скоком пересадкував, а нам приходилось грудьми, наче кертицям, пороти.

Як далеко ми так забрили у пущу та в котру сторону, ми не знали. З чола лллявся піт, наче в книва, а ноги відмовляли послуху. Тільки напруження оставшої снаги й мисливським завзяттям ми наступали на муса, ішли в перед.

Ах коли ліс почав нагло темніти, ми отямились відносно того, що за далеко зайшли - по обіді ми вийшли - і про відворот шкода тепер і думати. На наш клопіт ми найшли ще другий свіжий слід лося, який перехрещував той, яким ми слідили; а дальше, ще один слід...а та інший...на всі боки сліди! Мус наш, наша здобич, в одній хвилі згубився, пропав. Сумно поглянули один на одного, похитали головами, й пішли мовчки дальше.

Натрапили ми на мале озерце серед ліса, що було покрите снігом і з якого видно було проломану ополонку та много слідів лосів. Зраділи так, що й втому забули... Засядемо з боку в гущавині та уполюємо, не одного, а два-три лосі!

Малий сосновий гайок біля озерця був ідеальним на засідку. Не взяло й мінутки, як ми зробили собі лежища з соснового віття, посідали й притаїли

Я витяг зза пазухи хліб, розломив, перекусили тай ждемо. Навіть закурити боялися, хоч як кортіло.

Та хто з вас знає канадийську зиму, з її примхами й пакостями, той напевно похитає головою і скаже: "Ну, ну - побачимо!"

Так, ми побачили...і то не задовго!

Зігріті та змучені, ми з початку холоду й морозу не чули. Солодка втома почала клеїти наші очі і зневолювати до сну. Так, сну! А чи є в кого сила відмовитися від солодкого сну в такім випадку? Ні. Очі так просяться...хоч на хвилинку...на часочок. Морфей заколихав...

ПЕРШИЙ прокинувся я.

При ополонці стояв величавий мус, який, здавалось, своїми кольосальними рогами сягав до самого неба; двох менших лосів зігнули свої чудові голови та спокійно тягли воду з ополонки.

Інстинктовно рука подалась по кріс - але що це за диво? Нема в мене руки!.. Настрашився чоловік і хотів піднятися - ба в мене і ніг нема! Що це за мара? Чую тільки, як щось важке і холодне, наче дві великі криги, тяжить там де ноги були. Де я? Що зі мною?

Хотів збудити свого товариша, а тут не дає ні торкнути.. язика в роті тоже відняло. Очі тільки єдині виразно бачать, як цар лісів - мета нашої вандрівки - гордо повернув свою величаву голову до нас, настороживши уха, і - чи зачув що, чи так тільки догадався небезпеки - накрив рогами спину та одним скоком зник у гущавині, лише десять кроків від мене, а за ним задудніли й два його товариші. В одній менті по них і слід пропав, лише вітер загув.

КРОВ ударила мені в голову і я почув, як по руках і ногах перебігало мільони шпильок. Це серце било на алярм...телеграфувало на всі боки, що біда!

Минула хвилька, і я вже зміг торкнути головою свого сусіда...Він розкрив очі, але мутьно глипнувши на мене несвідомим поглядом, знов заснув. Біда з сусідом!

Я вже зміг устати на коліна, а перша думка, що мигнула в голові була: сокира! Яке щастя, що взяв її з собою. Тільки огонь нас тепер удятує.

Наче чужими руками торкнувся я до снігу та почав поволи натирати закостеніли пальці. За хвильку я вже міг присунутися до сусіда та його руки натирати, в час коли від озера вітер допікав скаженим морозом. Годі було відчутити свого товариша ловів. Огню!..В кишені я намацав папір з тютюну, черкнув сірником і горючий папір устромив таки в свою лежанку. Зелене чатиння в мить занялось, блиснуло полум'ям, запахло живицею. Стало тепло кругом.

Очунявся мій сусід, коли огонь припік, і намагався від котити з лежанки, що б не згоріти. Був би й згорів, наколи б я не витяг його рештками своїх сил. Тепер я вже міг піднятися на свої ноги, але поступити таки не міг.

А що тепер робити? Підсипати вогонь, чи відчутити сусіда та підняти на ноги? Вогонь не пропаде, а сусід може - треба його рятувати!

Як стояв я, так і упав на сусіда та почав втолочувати у сніг. По хвилі обернув його тай знов снігом толочу. Страх і рос пуьа додають силч і я так довго обробляв сусіда в снігу, ах поки він не звівся на коліна тай почав сторнати.

Врятувавши сусіда, я зрубав кілька смеречок, докинув до вигасаючого вогню, і подумінь опять гайок освітила. Більше сосон і яличок малого гайку пішло на жир огню, а луна пішла під самі небеса.

Ми були врятовані!

Врятовані, так, але з одної лише біди...Ми були згублені в пущі, в ночі, на пекучім морозі. Про час ночі поняття не мали тай байдуже було. Годі бо було про спочинок думати, так само, як і про поворот домів. Огнище розвелося широко й високо, що ніяк і приступити, бо одіж займалася, лице шкварило, коли з другого боку мороз проймав до кості. Взялися на спосіб: розвели колесо вогню кругом се бе, щоби зі всіх сторін гріло, але мало що не вдушились димом. Повискакували на отверте і вже з "боку" грілися...то в один бік, то другий (Ви бачили як курку на рожні печеться?)...то скакали й танцювали, наче Індіяне Воєнного Танцю. Навіть місяць на вид нас смішно скривився, вітер реготався, а пугач глумливо перекликався.

Коротко говорячи, ми так перетанцювали до самого ранку. Ах коли завидніло, ми лекше віддіхнули та Богу подякували. Закуривши, у кращому гуморі, я відважився розказати сусідові про муса коло ополонки. Не повірив сердега...

А, шкода й розказувати! Це не був лось - це була мара... нечиста сила...сам чортяка, що нас сюди заманив, на нашу загибіль.

Лось, не лось, чорт, не чорт, але нам треба вертати домів. Ба, добре це сказати: але кудою вертати? Ми не знаємо, де ми є! Правда, всхід бачимо, бо сонце вже зійшло, але не все сонцем можно в лісі з'орієнтуватись. Вчера було хмарно, лось нас вів манівцями, навіть думки не було за стороною оглядатись. Треба нам хіба за своїми слідами шукати! Що буде, то буде, але ходімо, хай діється воля Божа...

Сильний вітер сліди наші геть позадував - всюди стелився рівний сніг. Може в густому лісі, на наше щастя, не позадував, хотяй і це сумнівне було. Лось держався рідких заростів і полянок, неначе говорив: Ходіть! Ходіть! Я вас заведу в своє непроходиме царство та вгощу вас, як слід доброму хазяїнови лісового царства й дикої тундри!

Оглянулися позад себе - гайок, у якому ми ніч перевели упав усей жертвою сокири й вогню! Його веселі і вічно зелені корони врятували життя двом безпощадним сотворінням, котрі найшли в ньому приют. Таке вже життя: одно гине, що б друге жило! Вдяка Богу і поступові цивілізації за сокиру й сірник!

Пустившися на захід, ми своїх слідів не віднайшли. Завернули на північ і кругом обійшли ціле озерце - не даром бо попали на якісь сліди. Ті сліди завели нас на лісову дорогу, що була прорубана прямо на південь. Зраділи ми не мало, коли найшли сліди саней на тій дорозі. Ах, це слово, ДОРОГА! Вся історія людства, поступ, культура - все життя - є так близько звязані з дорогою. А дорога для згубленої в пущі людини означає те саме, що дошка для потопаючого в морі.

Дим спокійно підносився в гору з одного боку ліску, де кінчалась дорога, з миля від озера. Швидко ми подались у ту сторону, а коли спинились на місці, побачили таке, що ах ахнули.

НАШ лісовий володар лехав на снігу під колибою, а два Індіяне стягали з него його дорогу шубу, враз із величавою короною. Склд від саней також тут кінчався. З боку колиби стояли два сиві мустанги, хрупаючи сіно на санках.

Очевидно, то був наш звір, наш лось. Напившися води з озера та звітривши нашу засідку, він кинувся навмання утікати і наскочив на ще старшого володаря пущі, котрий краще за нас розумівся на хитрощах рогатого противника та котрий не лакомився на солодкий сон серед дикого ліса, а заздалегіть приладив собі колибу. Що воно так було, можно було бачити хочби з теплої пари, що виходила з тіла погибшого.

Старший Індіянин вельми здивувався, коли побачив несподіваних гостей так рано, але проте запросив нас, ломаною англійщиною, присісти на колоді та пождати на "стейк" із муса.

Добрі люде ті Індіяне! За ласку подякували та одночасно й розказали кількома словами й мігами про наші пригоди. Індіяне лише заумкали й головами покрутили - не чули вони ще, що б блідолиці ах такі недотепні були в такій діточій забавці, як лови на муса!

"Я був близько того озера вчера вечером, але не знав, що там замерзають блідолиці," Індіянин сказав нам.

Так, він уполював того самого муса, що ми бачили при озері, як воду пив. Він на него сам довго засідався з сином, нім ах учера несподівано сам налетів. Одною кулею в око забив, а дві менших штуки утікло, пояснив рівнодушно старий Індіянин. І, говорячи, насадив на рожен спорий кусень стегна й устромив у вогонь.

Так, він живе чотири милі на північ з відсілля. Убивши лося він послав сина за кіньми, а сам остався на варті; до ранку завезли до отцеї колиби, й тут їх блідолиці гості несподівано находять.

ПЕЧЕНЯ за той час упеклася. Індіянин вкроїв нам по товстім шматку, а ми, наче ті голодні вовки кинулись на пахуче тепле м'ясо.

Не знаю чи коли в житті що смачнішого заїдав. Наші стейки, цяпси, качки - все, що маєте! - не варті за кусок печені з лося. Здавалося, що чоловік згодився б ще одну ніч пекла перехити ради куска такої печені рано!

Нажившись і подякувавши червоношкірому хазяїнови за гостину, ми рушили домів. Сімнацять миль, казав старий шеф, було нам на наші гомстеди, на південь. Нічо страшного, добре, що дістали ще по куску печені на дорогу!

НА СИЛУ дотягнули ми свої умучені ноги до своїх колиб, уже під вечір.

Ну, слава Тобі, Господи! Ми вже в дома! В своїй власній палатці в пущі, в якій почуваєтьсяся, не лише як барон, але як сам найяснішій пан пісар! Не було тоже непрошених гостей у ній. Пан Бурмило певно ще спить у своїм дуплі. Має по чім спати - тому два тихні украв мені мішочок цукру й бочілку смалцю!

Б-р-р...як зимно у буді! Розпалив у бяшанім огрівачі, висипав бляшанку зупи в баняк, з'ів її скорше ніх загрілась, тай кинувся на леханку в чім був хропіти, наче недорізаний пасенець...Спав як убитий, і не чув навіть виття кайотів, ні глумливого накликування пугача, лише хропів чоловік, хропів, і... про лося, лісового царя снив.

Не піду більше на лови на лося і діттям закажу! То є пенський спорт, а такий гомстедський барон як я вдоволиться і звичайним зайцем. На морозі бо сон солодкий, але й вічний.

.....

ЛОЖКА - НЕ ЛОПАТА

("Теза доктора їдольогії")

ДЕСЯТЬ ЗАПОВІДЕЙ для всіх тих, що їдять у дома, в гостях і в публичних місцях.

Десять долярів надгороди за написання найкращого малого підручника столових обичаїв і правил приличного їдження, для ужитку всіх тих нещасливців, котрі цеї конечної штуки від свого тата - мами не навчились.

У ДВАДЦЯТОМУ віку, в цивілізованому краю, годі найти яке оправдання для людини, яка не знає, як до стола сісти й прилично наїстися. Це є елементарні обовязки кожньої людини. Вас судять не по тім, що ви маєте, або знаєте, а по тім як ви заховуєтесь. Чоловік може мати укінчений університет, чотири степені мати, але коли він у реставрації ножем поживу до рота носить, то навіть банякомий скаже, що то простак і некультурний чоловік...Ви можете мати тисячі в банку, Бюіком їздити, палити цигари, бути не знати яким добродієм, але коли ви на гостині сербайте борщ, наче собака, і уста рукавом утирайте, то будьте певні, що ваша повага в очах людей зійде до великої нулі...Вашим обовязком було придбати собі трохи маннер, перше ніж мастку або знання. Навіть такі люди, яких історія знає, як варвари, тисячі літ тому назад, уже знались на столовій етикеті і її строго придержувались. Наші предки, Українці, тому тисячу літ мали гарні обичаї, які залишилися ще до сьогодня, але хіба по селам, між т. з. самошанувчимись господарями.

В нас у Канаді й Америці столова етикета так сумно занедбана - навіть між т. з. інтелігенцією... на десять "інтелігентів" лише один уміє всі правила столових маннер!

Годі забивати своїї голови політичними економіями, політикою, астрономією і фільософією - річи які в житті пересічного чоловіка не мають жадного практичного пристосування, а занедбувати елементарні річи яких потрібно в житті що дня!

ПОНИЩЕ подаємо десять важних "заповідей" відносячихся до столової етикети:

I

Як сідати до стола?

До стола приходіть із чистими руками та не вживайте гарно вишиваної скатерті господині за рушник, ні за серветку. Не приходіть тоже лише в сорочці (не думаю про спідню!), або камізельці - не бійтеся, що на ваш "ковт" хляпне трохи "мачки" або сметани! Не випередкуйте до крісел других, особливо, женщини, або - ще гірше - господині, чи дівчини. Ви знаєте які то сотворіння роблять перегони до...до -агм. ...до їди, коли фармер їх закличе? Ну, добре! Памятайте таких, що стіл не є ліжко, ні пліт, ні поруча, що б на него лягати, спирати свої лікті... Ви сідаєте ДО стола, а не НА стіл...Отже, коли женщини посідали, присуньте й ви своє крісло близько стола й сядьте просто, наче козак, а коли беретесь до їди, так лише трошеньки склоніть голову в дід. Свої лікті абсолютно ПРОЧ від стола!

Коли подали серветку, так розкладіть її на колінах, а не пхайте за ковнір, бо ви їсте - не стрижетесь у барбера

2

ЗУПА

КОЛИ беретеся до борщу або зупи, то памятайте, що миска або таріль є на це, що б зупу держала, а не слухила за підпору на ваш ніс, або бороду!...Кохно вуси замочити, або навіть за капусту з'їсти!Борщ до рота ложкою носиться, бо на що тоді ложка? Навіть собака їла б ложкою борщ, наколи б руку мала...Не робіть тоже зольогчного концерту, як "сьорбайте" зупу, бо ваш сусід не чує, що говорить...Коли вам треба соли, перцю, і т.п., то не мачайте свого рукава в сусідовій зупі та не вибивайте йому ложки з руки. Попросіть!

3

Ножик і виделок

Коли берете виделки в руку, не думайте, що то вили від сіна, лише тому, що однаково називаються...Ножик тоже не біга, ні лопата!.. Виделки є на це, щоби ними придержувати м'ясо, коли його крається на кусочки, а відтак на ношення м'яса, бараболь, і т.п. до рота - і то правою рукою! Ножик у той час спочиває по роботі, зіпрений на краю тареля...Майте милосердя і шану до ножика - не носіть ним поживи до рота, бо стане революціонером і вріже вам язик, як кара за експльоатацію!

4

Не вдавіться!

Не таскайте до рота по пів "порцяпу" й по фунті ковбаси на раз; тоже не напаковуйте свого ротного магазину поживою так, як Москалі тепер напаковують свої шпихлірі українською пшеницею...Заговорить до вас сусід, ну й що тоді? - Будете вистрілювати горох і бараболю йому, або їй в лице, чи бовтатимете язиком як Стецько з Ганчарівки! Можно вдавитися!..Кушайте по трошки; бо це гарніше й не треба потому "епсом салт", ні кастор заживати!

5

Кава і чай

Пийте з горнятка, а не з підставки. Горяча? Хай пристине. Наще вам колись холудкове каміння вирізувати, мати клопоти з раками й подібними карами!..Памятайте, що функція ложочки є лише двояка: насипати цукру і його замішати в каві. Коли схочете надуживати і її доброї волі, так вона збольшевичеться і вам око напевно вибє, хоч яка маленька!..Коли зробить свою роботу, витягніть її з горячої кави, що б не пеклася без причини та най собі віддихає здорова.

6

СЕРВЕТКА

Не примушуйте своєї лапи до немилої роботи, тоже пальців, ні рукава. Люде видумали на це серветку, а коли нема у вас її - вжийте своєї хусточки. Ми віримо, що навіть Адам і Єва не втирали уст рукою, лише лопухом або листям із фіги! Це лише котови можна!

7

Майте міру!

Не обжирайтеся, наче той... той вовк неситий, та не кажіть другим, що ви обжерлися, як та бочка...Не даром один фільозоф каже, що їдженя в публичних місцях є дуже вульгарним звичаєм і що люде повинні їсти приватно!

8

ВЗГЛЯДНІСТЬ

Коли причиняйте собі, спитайтесь усе чи ваш сусід скорше не позволить собі...Не кінчіть скорше від других і не лишайте стола перед женщинами.

9

ГОСПОДИНАМ!

Лишіть цей варварський

звичай припрошувати до їди сво їх гостей!.. Не один вас проклене потім, коли віднорує ваші голубці...

IO

ОПРАВДАННЯ

Не оправдуйте своїх нехар них столових маннер такими фра зами як: "Коби лише було ЩО їсти, а я вже знаю ЯК їсти."

АПОЛЬОГІЯ

"Та правда приймається най скорше, яка людям уха розтріскує," сказав один римський фільозоф.

.....

В С Я Ч И Н А

Ст такого на "борт" !

У Форт Лі, Ню Дзерзі, Едвард Аоррістон, літ 25, записався до одної зі славних Рузвельтових лісових таборів. Казав, що є трошки голодний.

Ну, кухар запросив на снідання, а коли Едвард розперезався, то зїв 32 пшеничних пляцків (гат кейкс) і випив с горнят кави. На полуденок зїв 14 порк-цяпси, кілька пів мисків гороху й бараболі, а в додатку шість мисочок презервів. Горняток кави вже не чис лили. На вечерю зїв 36 ковбасок, 6 мисочок капусти й цілу паю.

Казав, що не їв два дні, а квадратового обіду (сквер міл) не їв вже тижнями.

.....

ГАРЯЧА, ЗДРАВА ІДА
ЇКІДЛИВА!

Славний на цілий світ лікар, Д-р В.І.Мейо, голова відомої клініки в Роцестер, Мінн. видав на днях острy перестороry відносно їдженя гарячої й заправлюваної корінцями (перець, паприка, і т.п.) їди.

Цю пересторогу він робить ради запобіження хороби рака.

Смерть міх людьми через рака побільшується, каже Д-р Мейо. Медична наука рішуче ствердила, що іритація колудка є причиною рака та що колудок є найбільше відомим розсадником цеї хвороби," пояснив він.

.....

УСІННИЙ РАК

Д-р Ю. Г. Семкен, ню-Йорк ський спеціяліст від устного рака, сказав недавно на конгресі хірургів, що рак на уста між дівчатами й женщинами дух поширився. Причина? Курення.

.....

ЛИЛИК-ВАмПИР УСМЕРТИВ
ХЛОПЦЯ

АРІМА, Трінідад.-Лилик-вампир, цей кровопийний пострах Західніх Індій і тропічних лісів Полудневої Америки, знов дістав одну людську жертву на свій рахунок.

Цим разом є вісім літний хлопець, котрий умер у Аріні після укушення лиликом у сні.

Лилик заатакував хлопця і його відставлено до шпиталю. Тут лікарі ствердили, що він терпить від страшної трінідадської хвороби, що є формою погнітаючого параліжу, і всі спроби врятования хлопця не вдались.

Невелике, шерстю покрите, звірятко, з кількома рідкими острими зубами, лилик, рік річно усмертнює людей, а ще більше худоби в Трінідаді і тропічній Америці. Через день він спить у печерах і дуплах дерев, або прямо звисають на галузках сухих дерев, а в ночі ці опирні звірята шукають людей і худоби, щоби нассатись їх крови, бо кров їх єдина по жива.

Коли лилик нападе на лю-

(В С Я Ч И Н А - продовження)

дину або на худобину, коли во на вві сні, він протне шкіру й виссе кров так, що навіть своєї жертви не пробудить.

Є околиці в тій тропічній полосі де тої кровожадної пас тви дуже багато. Тут люде ходять недокровні, бліді наче трупи - це лилики повиссисали кров із них. Не все бо людина гине, коли віддасть трохи кро ви лиликови. Примітивна людність не нищить тих своїх воріг, а шанує їх, як святих сотворінь, вірючи, що душі у мерших їх країнів переживають у тілах лиликів-вампирів. Вам пирями тому й називають, бо лилик, наче опир висисає в но чі людську кров.

Правительство, однак, призначає фонди на нищення тих людських кровопійців.

.....

ЦИГАНСЬКИЙ ЖАРТ

Кліфленд.-Добрий цигансь кий жарт коштує що найменше $180. Про це найкраще переконався тому кілька днів Ліо Бейтс, банковий теллер, і Ф. Баллов, сторож.

До віконця Бейтса прийшло дві молодих циганських чарівниць, у пестрих строях, і поп росили його зміняти 50-ть до ляровий банкнот. В час коли той вичислював гроші, одна з циганок шурнула руков через віконце і потягнула за товстий звій 20-ть долярових банкно тів з руки урядника.

Бейтс швидко вирвав свою руку з грішми.

"Це лише добрий жарт - е гуд дзьовк!" зареготались цигани, і оглянулись на сторожа Баллова, котрий стояв кіль ка стіп від них.

Коли цигани вийшли з бан ку, ще реготячись зі свого доб рого жарту, Бейтс почав пере числювати вирваний звій банк нотів і побачив, що девять двацяток пропало як камфора.

.....

ОЗНАЧЕННЯ ІНТЕЛІГЕНЦІЇ

Інтелігенція - це змисл розпізнавати або бачити річи в їх природній пропорції. Хто має такий змисл є інте лігентом, без різниці чи він звичайний собі робітник або фармер, чи був на універ ситеті або ні.

Часто буває таке що лю дина з університетським об разованням не є інтелігентною особою, коли, навідворот, особа зі звичайною освітою має інтелігенцію. Такого мож но назвати "природнім інте лігентом". В житті найбільше таких і є, і щастя для світа, що їх є.

Розпізнавати річи в їх природній пропорції значить, бачити річ на яку дивитесь такою, якою її природа створи ла, якою її хтось зробив: у їх властивій величині, у красці, зі всіх боків; коли це є абстрактна (умова) річ або справа, поняти її у влас тивім змислі, так як була ви ражена або виявлена.

Годі бо назвати особу інтелігентною, навіть обра зованну, коли її змисл розпіз навання є такий, що всі річи, фізичні й абстрактні, вигля дають їй такими, неначе б бачив їх у випуклім зеркалі; коли дивиться на яблоко, а каже що то гарбуз; обмацує хвіст слоня і каже, що слонь подібний до стіни, як це ка зав один із індуських слліпців, які оглядали слоня.

Без інтелігенції не може бути розумного осуду, ні льо гічного заключення.

Наш простий селянин або фармер інтелігентно думає в області свого життя, тому що він не возьметься до жадної річи, не виразить про ню жадної опінії, аж поки він її зі всіх сторін не огляне, обма цає, не перевірить своїми власними очима й руками кілька

(разів.

ГУМОР І САТИРА

ЯКА ВЛАСТЬ, ТАКА МАСТЬ!

Бракло Трохикови дьогтю воза помастити, а тут його і за золото ніхуги не дістанеш, бо кругом комуна й колхоз.

Ходить Трохим по обійстю, чіхається у потилицю, клине комуну й комісарів, і куриться що йому робити. Прийшла світла гадка!.. Дере він воза й витягає його на стайнний збірник і прямо мастить тим, що недавно повикидав з-під корів...

Надійшов комісар, а по бачивши що Трохим робить, розсичався тихо:

"Що ти, товаріш, знарював? Ти всей Союз понижаєш! То...контрреволюція, якою масть ти воза мастиш!"

"Ашо?...Яка власть, така масть!" глумливо відпалив Трохим.

СОВІТСЬКІ ...СС...

Товариш навчитель дає питання товаришеві ученикови, малому Панасикові:

"Що значить СССР, товаришу ученику?"

"Три Срулі й один руський, товариш навчитель," відповів без надумання ученик.

От Відважний!

Повертало до Галичини двох Американців, дайк Хошак і Штіф Кривулька. Ідуть вони у передільні потягу тай на цілий рот відважно лають ляхів.

"От галеми ляхи!..Навіть мусиш до них гандальопів по ляшьки," дайк відказує.

"І ляшьки напчісі всюди читаги! Ех, я б -"

"Що - до, гайдамаку?!" нагло перебив їм якийсь полячок, видуваючи зашкірену голову..

"Ніц - ніц, пане - пане," хором відповіли відважні американці.

Коли стало тихо, Штіф бурмнув до дайка:

"Ех, мой! Як би я тебе в Нью Йорку мав - показав би я тобі, дяше!

"Цемп райт!" дайк відмурркнув до тому.

"Фабрика Тютюну"

Сів Проць із кумом Гаврилом у стріткару, і зараз остриних Проця зачув сопух тютюну й табаки.

"Чи нема тут близько фабрики тютюну або табаки?" питає кума Гаврида.

"Дурне, куме...то не фабрика тютюну, а онцей Скачмен, що напроті нас сидить, лише тютюн кваєє...

. . . . . .

ЯК ДО НЕБА ДІСТАТИСЯ?

Одної неділі лікар обняв науку в Недільній Школі, і в бігу лекції дав запит малому школяреві:

"Що треба робити, щоби до неба дістатися, Василько?

"Треба вмерти," відпалив хлопець.

"А що треба робити, що б умерти?" питає здивований і роздражнений лікар.

"Природно, треба захорувати."

"Ну, а як захорувати?" питає дальше лікар, дивуючись що з того вийде.

"Вас покликати, пане доктор," Василько відповів.

ЗАБАГАТО ВІДВАГИ!

Івась упав із возика на свої штанята й почав болісно плакати. Побачила це стара пані, приступила й почала потішати: погладила по голівці, поцілувала в личко, а коли Івась наставив потовчений палець, і палець поцілувала.

"Де ще буба, мій любчику?

"Тут буба!" скривився і вказав на штанята.

ОБРАЗ ДІВЧИНИ

ЙОСИП БІЛОВУС

Д И В Н Е це життя наше!

Каже один американський філософ, що навіть у болоті є багато поезії, а в неодній поезії є багато болота...Таке саме з людьми. Буває так, що вельми прозаїчний чоловік є душею великий поет, хоч довгої чуприни не носить і до гаразет віршів не посилає; і не один дійсний поет у склепі мило продає або в готелі баняки миє, коли дійсний банякомий вірші пише.

Життя повне недорічностей і противенств. Навіть власні очі часто дурять чоловіка, і дурак дійсно є той, хто вірить своїм очам і будить річи та людей після їх верхнім вигляді. Бо як, наприклад, можеш остатися розумним чоловіком, коли ти видившися на червоні устечка своєї любої та з одушевлення задекляруєш:

"Кохана моя!..Твої уста, наче вишні, червоні...дай поцілувати!

"Не будь дурним, Іване!" відпалить кохана.-"Мої уста не до вишні, а до руку подібні...Доляр мене коштує...Поїди, хай хусточкою здойму.

Рацію моя кохана мала, бо коли уста були готові до поцілунку - я бачив не червону вишню, а зварене яблоко!

Коли приходиться сьогодня описувати дівчину, то навіть буйна фантазія поетів рветься. То все поверховність, а добрий поет знає настільки, що поверховності є так злудливі й баламутні, як політика Пятилітки.

Через такі то дивацтва життя іноді й годі зрозуміти людей, а людям деяких небуденних типів і диваків, які часом найдуться між ними.

До таких небуденних типів належав якраз Осип Яріш. Тяжко було його зрозуміти, бо належав до цеї нещасної кляси людей у цім механічнім віці - поетів...до тих вічних мрійників і ідеалістів, котрі ходять по землі, наче очаровані; котрі вічно леліють про божественну красу, вітають до зір, захвачуються заходом сонця і бачуть поезію, як сказано, навіть у болоті...Чому людям трудно було зрозуміти й оцінити Осипа, як поета, можно легко пояснити.- Поверховності! Як міг поетом бути, маючи таке прозаїчне заняття, яке Осип мав: агент для гуртової фірми спожившчих товарів, котрий збірає по рогових склепах замовлення на мило, чорнило, каву й оселедці? Навіть романтично наклонена, мрійлива, панночка, приймаючи замовлення у склепі, не хотіла повірити, що б цей молодий агент поетом був. Дарма, що мрійливими вічми на нього гляде, поетичних виразів уживає, навіть у захваленні оселедців, а - як поблизь нікого нема - то й любовний свій вірш віддеклямує.

ОСИП, на щастя, духе то не дбав про це, що люде про него думають - він знав про плиткість думання людей, а за їхню опінію не дав би куска мила. Він знав сам, що він поет, і щоби доказати це фактом, він у кожну вільну хвилю писав вірші. Коли змучився, шукав натхнення і приємності в музиці; у мріях усей прозаїчний світ забував.

Що в Осипа була естетична душа можно було це осудити з його мешкання...На стінах у його скромній комнаті висіли чудові малюнки, образи, а по

кутках усякі цяцьки й фігурки. Словом, комната, хоч бідна й з надвору понура, проте артистична наче студіо художника. Особистість і смак Осипа проявлялися в кожнім предметі.

Між образами один найбільше звертав на себе увагу. Був це образ дівчини:

Сиділа вона на низькій лавці, перед затишною хатинкою, в городі повнім весняних цвітів, а буйна китиця розцвілого бзу схилялася над її русявою головкою; небо було спокійне й голубе, як і замріяні очинята дівчини; золоті промінні сонця губили свої кольори в кучерях її головки; була прибрана в сніжно-білій сукон ці - літом оперлася на поручу лавки та дивилася на пучок червоної рожі в своїй білій тендітній руці.

Був це на причуд привабний образ і Осип полюбив ту дівчину, яку представляв образ, до тої міри, що виписав під ним слідуючі слова:

"Моя ідеальна дівчина".

Коли не вбивався до комнати, то все глипнув на свою дівчину, скорше ніж капелюх здоймив; часто вдивлявся у неї довгими хвилинами й тихо зітхав; їдучи спати бувало й поцілував. Дивні ці поети!

Нічо такого дивного. Осип був ще молодець, а такі все мрійливі та романтичні. А Українець, то ще більше, бо з природи такий. Осип родився в карпатських полонинах, де чоловік день і ніч лише мріє та на сопілці тужних мельодій виграє, разом із сумовитим співом яличь на верховинах. Привезли родичі ще малим до Монтреалю, Осип так і виріс мрійливим молодцем. Нераз він пересидів на Мон Рояль горі, з якої, наче в мисці, було видно цілий Монтреаль, а дальше, і море, а радше, широкі води св. Лаврентія, і лише мріяв...мріяв.

Рік тому Осип зайшов до крамниці старих книжок і образів, яку книжку собі купити побачив образ дівчини на лаві, захватився ним відразу, і навіть не торгуючись, зараз купив. Від того часу він вже не ходив на Мон Рояль мріяти - він мріяв у своїй комнаті, вдивляючись у свою ідеальну дівчину на образі. Він находив натхнення в ній, чар і на солоду, а вірші в такім настрою так і котилися з-під пера.

"Ах, чи стріне він коли свою ідеальну дівчину в дійсному житті?" питався нераз Осип.

Годі було вічно зітхати до образа!..цілувати його - серце прагнуло стрінути свій ідеал оживотворений у дівчині з крові і кості;..в якої серце тоже тьохкає тихо, а уста рожеві пахнуть до поцілунку.

В такім настрою він часто дивав комнату й виходив на головний булевард...сам не знав по що? В надії, що може побачить куди яку дівчину, котра, хоч приблизно, буде нагадувати ту на образі? Сміш ставало з себе самого!

Ідучи так головним трактатом, Осип кидав несмілі погляди по переходячих мимо дівчат, в надії, що стріне відблеск голубих очинят, подиск золотих кучерів. Що б він робив, наколи б так нагло стрінув її? питався Осип сам себе. Певно спутив би в дім вічі так пішов собі дальше. Несмілий був.

Ніколи не пощастило йому стрінути бажану дівчину на міських булевардах, хоч як прагнув. Находив її хіба вві сні, але сірий ранок усе розвіював любий образ її.

Правда, раз у Лафонтейн Парку на сам Великдень по полудні йому здавалось, що бачив її біля водограя, в гурті інших дівчат...Але ні - це була злуда! Коли він прибіг до фонтанни - дівчини не було.

ТРАВЕНЬ...

Зелені дерева...цвіти... теплота...оживлені надіями серця...радість або - туга.

Осипове серце було обзяяне тугою. Він сидів на футрині отвертого вікна своєї комнати на першім поверху дому та глядів безцільно у простори небесні. Він волів придивлятися сніжним, рікно-формним хмаркам, що себе переганяли по небесній синяві, ніх галасливим дітям, які при святі вганяються по вулиці.

Пригадав собі молоді літа, і в мить вирнула в уяві перед ним чудова полонина в Карпатах, вистелена роскішними цвітами...він чує курливу пісню сосни...з далека доноситься голос трембіти...Як гарно! Як мило!..Рука його самохіть сягнула по гітару, задрохали струни, рознеслися кругом акорди, а відтак тиха мельодія з грудей Осипа:

"Взяв би я бандуру тай
заграв що знав,
Щоби голос пісні до
небес луная...

Коли скінчив пісню, і пос лідні акорди гітари згубилися у гаморі вулиці, щось у нутрі спонукало його виглянути на вулицю.

Що це? Сон - мрія? Його ідеальна дівчина зійшла з образа!..стояла на вулиці, біля сходів сусіднього дому...її голубі очі нишком стежили за ним...прислухувалась, як він співав! Тяжко було повірити своїм очам...

Осип забув на хвилю все, що кругом нього діялось, і наче вві сні вибіг на двір, щоб переконатися про дійсність.

"Чому ж перестали грати так нагло? Я дуже люблю цю мельодію," русява панна заговорила до него, приємно всміхаючись.

Осип видивився у дівчину та з нагляго зчудования і змішання не знав, де стоїть і що їй відказати.

"Зовусь Мілія Чупрун...Мешкаю у сусіднім домі вже від довшого часу," пояснила себе дівчина.

"Ви - ви...прислухувались, коли я співав?...Ви - ви... Українка!" Осип питався, заикуючись і паленіючи.

Дівчина щиро розсміялась із заклопотання молодця.

"Так, я Українка, хочби тому лише, що одушевляюся українськими мельодіями," потвердила вона. "Я сама на скрипці і гітарі вмію заграти...Щастя моє, що вмію, бо знудилася б часом у тім місті. Бачите, я приїхала тут з Саскачевану - з фармів, і працюю в приватнім домі... Туху за домом і чуюсь дуже самітною хвилями, отже бачите, чому звуки української пісні викликали мене ах під ваше вікно!" дівчина звірилась, і на хвильку спустила очі. Коли їх підняла - вони радісно світились, а уста якось любезно всміхались до него.

"Чудово!.. Чудово!" Осип викликнув одушевлений, коли чорні як ніч очі його заясніли довершеним щастям.

Присіли на сходах і розговорились...

.....

Від тої хвилі Осип уже не ходив на Мон Рояль мріяти; не тужив він, ні важко зітхав до образу його ідеальної дівчини на стіні, ані не цілував - його мрії здійснились! Його ідеальна дівчина виобразилась в особі Мілії Чупрун, не лише виглядом, але й душею...Він її мав біля себе - співали разом нову пісню кохання....

.....

І поетові мрії часом здійснюються!

.....

Учімся від других

УКРАЇНЦІ можуть дуже багато навчитися з історії других народів, а ще більше, з досвіду біжучого життя зрілих націй.

Кожен наш провідник, кожен політик, кожен громадянин повинен, особливше, познайомитися зі звісною працею славетного англійського історика й письменника, Маколея: Підвалини Старинного Риму. Тут можно довідатися чому розлетілась найбільша імперія того часу. Багато можно навчитися з історії других народів. На наших очах кілька могучих імперій завалилося, а на їх руїнах виросло багато нових держав, націй. Нашим провідникам, політикам і всім громадянам така лекція з історії була б вельми користною, бо якраз переживаємо період розбудови нашої нації...кладемо підвалини, основи, під майбутню державу, отже помилки других народів навчать нас ЯК оминати своїх помилок.

Чому, отже, завалилась могутня римська імперія? Бо підвалини, що були основою Риму, згнили! Чому згнили? Братня ненависть їх розклала!

Маколей пише, що Рим був тоді славний і могучий, коли Римляне жили в згоді та любилися неначе брати; але коли Римлянин Римлянинові став більше ненавистним від ворога, від тої хвилі основи імперії почали розкладатися - ціла будова держави, валитися.

Стара біблійна правда: дім роздоєднаний ненавистю, валиться!

Мораль для наших політиків і лідерів:
Коли могучі імперії, зорганізовані держави, валяться через братерську ненависть і незгоду, то яким фізичним законом ми, Українці, поневолений нарід, можемо збудувати свою державу приміюючи методи заїлої ворожнечі й скаженої братерської ненависті? А хочби й збудували державу на кілька місяців - чи вдержиться? Доказ - 1918 рік!

Читаєш це й задумаєшся над політичною ситуацією нашого народу в Канаді та Америці, то прямо за голову себе хапаєш, і питаєшся, чи це лише прикрий сон? Чи гірка дійсність? Сам собі не віриш!

Захерла ненависть і певного рода хамство ціхує наш розпартійований нарід, і на кожнім кроці цей факт так разячо впадає тобі в очі!.. Як колись Римлянин ненавидів Римлянина більше як свого ворога, так само-тепер Українець Українця ненавидить. Православний ненавидить католика, Бог зна чому й пощо, і - навідворіть! Самостійник ненавидить Гетьманця, чи Уніята, а цей чи другий так само ненавидить Самостійника! Патріот патріота більше ненавидить ніж ворога - Ляха або Москаля.

Ця злобна ненависть починається з гори - у світському і духовім проводі - а кінчиться в долі, між широким загалом. Як у горі, так і в долі ця ненависть доходить часом до хамських форм. Через партійне або релігійне упередження Українець Українцеві не віддасть навіть належитої людині гідности. Вулицею перейде попри себе два знакомі Українці, і не то що не поздоровлять себе, але ще й відвернуться і сплюнуть згідно. Пригляньтеся їм добре, а побачите, що така ненависть і міри не має. Перед чужинцем - пояком, жидом, а навіть циганом - буде тебе брат-Українець висміювати лише тому, що ти не в його партії або церкві. Коби то лише висміював тебе!..

Це упередження і ненависть кожен відчує не лише в політичнім і товариськім житті, але й в бізнесі, в роботі, в професійнім занятті та на культурній ділянці. Чоловік не буде читати твору письменника, тому що він не в його або жадній партії. Концерт зігнорують, бо даний музик чи співак дістає одержання від товариства противної партії, аб церкви! Таку саму перспективу має і наш маляр - всякий художник!

Як може наша культура розвинутися, коли нарід своїх поетів і мистців у політичне багно силоміць пхає?

Відай у жаднім цивілізованім народі, жаднім культурнім народі, такої некультурної ситуації немає. Часом навіть сумновно стає відносно того, чи маємо ми рацію зачислятн себе до культурних людей. Скажіть чи не так воно - всі ви, що живете в Канаді й Америці та стрічайтеся з англо-саксонською расою?

Недавно загостив до Торонта премієр Беннет, приїхав гаков і прозідник опозиції, Маккензі Кінг, і взяли обидва участь у одній афері. Політичні противники, в парламенті і на платформі себе поборюють, але приватно, чи в товариськім житті поводяться вони, неначе старі други. Тут у Торонті вони обійняли себе за рамена, по дружньому, і в такій позі помістили знимку всі місцеві денники.

Чи можливе щось таке в нас? Чи редактор У.Г. зробив би таке з редактором Н.Ш.? Чи редактор Українських Вістей обняв би за рамено в публичнім місці редактора Православного Вістника? А що про наших провідників? Чуда треба хіба!

В тім то й іронія нашого життя - трагедія України!

А всі наші партії хочуть самостійної України; всі стремлять до одної мети; всі однаково люблять Україну й бажають їй добра!

Одна партія України не визволить і держави не збудує, отже ненависть і упередження через партійні, чи релігійні різниці тут рації ніяк не має. Станьмо раз культурними людьми в Канаді й Америці! Учімся від других....

ЛІТЕРАТ І ХАМ

Нариси
НЕСТОР АМЕРІКУС

І

ДУХОВІ ЖЕБРАКИ

ГОКАРАВ Бог Леся Чугана коли обдаряв його таланом до пера.

Благословенством, не карою, був би такий талан, але треба було Лесеви вродитися Англійцем, Німцем, Японцем, Жидом, Поляком або навіть американським Негром. Літерат у кожнім із вичислених народів хотяй заробить собі на життя тай доживе сивого волосу на старечій голові, і лаврового вінка, наколи собі його заслужив.

Лесь уродився Українцем, - славний це нарід! - але не треба згадувать про долю українського поета...якого небудь мистця, художника... Краще одержати від Бога талан до ціпа або молота! Від дня народження засуджений поет або мистець на страдальне життя: крайню нужду, голод, підірване здоровля, розчарованя - тисячу й одну наруг від життя і людей! Голодним родиться, голодним перемучить життя тай голодним умірає - умірає з сивим волоссм на молодечій голові. Немає в нас богатирів - меценатів; немає в нас кому й лаврового вінка на голову покласти. Це все приходить хіба по смерті.

- Ха-ха-ха...По смерті! Так, по смерті! Тоді пригнітять важким гранітом твої кості в могилі, поставлять і памятник у якомусь селі; а коли чоловік вдійсності був великим, то й назвуть жидівську вулицю його іменим, аматорський кружок; а ще більшого, то й фетишом зроблять, і річниці справлятимуть, панахиди; академії та всякі інші звичаєві треби. По смерті чоловіка все зроблять - для форми, звичаю, славної традиції! Все зроблять - усе дадуть і кадилом обкурять, і цвітами могилу обкидають, і сльоз кожновку виллють. Багато грошей жертвою піде на продовження памяті поета, коли за життя його ціна одної китиці могла була продовжити те життя поета хотяй на один день, а в одні дні часом можно написати славну епіку.

Думають деякі люде: що, поет - небуденний чоловік; в чоловік духа, отже нехай духом і живе. Іноді поет і мусить лише духом божим жити - чистим воздухом! І така його доля: за життя дають йому воздух - по смерті кадило й цвіти... А на кпини, то ще й зложили пословицю: Йому те поможе, як мерцеви кадило!

У такому то тлі родиться кожен наш поет, артист і мистець. Гірко всміхається Муза Українцеви!

ЛЕСЬ ЧУГАН був невільником муз і Грацій, і цей гіркий усіх вибраної Музй його щодня осівав. Знав він добре про долю українського літерата, погодився зі своїм призначенням, і - як початкуючий літерат - терпеливо зносив, хотяй як тяжко було. Нічо, в житті годі що добути без муки а совершенство лише страданням приходить. Все ж таки тяжко було, мимо того, що розумів.

Лесь жив у Канаді - тим гірше для него. Тут царство матеріялізму в філософії:"я-свій-пан-мене-не руш!". Набрався наш брат долярової релігії та шлункової філософії і байдужі йому всі поети на світі, махає згірдливо на всі духові речі, на культуру. І та сама рука сипить у кишені і сріблом дзелеңкає, доляр пестить. Тут Доляр богом. Хто його не має, той жебрак, лінюх, дармоїд, марнотравець. Куди йому дати доляра на книжку...дати поетові пятку, що б писав книжку - краще на пляшку житнівки піде, то хоч у голові закрутить і дасть більшу приємність ніж усі книжки на купу...Прийде агент-швіндель, ну, треба радше уділів на неістнуючу оливу або золото купити: мільонером стане. Це не є Україна, де добре серце й гостинність панують, чужого волоките й жебрака до ложки запросять, у всякій біді порятують, ні - це Канада, Америка...

У вельми величкому місті Лесь проживав; тисячі тут його земляків, але обставини так ізложились, що приміщувавсь у жидівській комнаті, і часами вірив, що зголоду прийдеться йому загинути марно.

Жив він більше духом - повітрям холодної жидівської комнати - ніж хлібом і водою. І цього нездорового воздуху йому хвилями не хватало, особливо коли прийшла Субота, і треба було дати жидівці доляра за помешкання.

Цей доляр все спричиняв в Суботу крізу для літерата. Треба було тоже пару центів на їду та білля, а куди їх узяти - не знав. А чому їх не мав, поспитає деякий приклончик бохна Доляра? Не мав, бо не був тої віри, що питаючийсь. Мамони потрібно було йому на стільки, щоби набути нею середників до його життя, яке було посвячене на взнеслішу ціль, як збивання кишень і банкових вкладок долярами; дбав він лише про те, щоби нагим і голодним не бути й мати час на літературне творення.

Він радо пішовби в фабрику тяжко руками працювати, заробляти гроші й у вільну частину дня безжурно собі гуляти з дівчатами, побренькувати грішми, їздити собі автом з дівчатами на танці й прогульки...От, тоді б і люди його поважали, й радо гроші зичили тай вгощали. Тоді б він у людей ЧОЛОВІКОМ був! А так як він є - насміхуються люде з него! Нічого в його немає...нічого й не значить. Прикувала його Муза своїм золотим ланцюхом до скали творчости, неначе того єгипетського раба тай віддихнути не дає ні в день, ні в ночі. Не має він навіть тих розривок і приємностей, що звичайний шевський челядник у житті має. Немає грошей, нема й часу та ясних пер із дівчатами потанцювати, а про романси, то вже й не згадуй. Тай і дівчата х то в тім царстві матерії!...

Не міг він собі заробити кілька долярів на своє одержання, хоч як того бажав і по місті за роботою набігався. Робіт не було! Жив з того, що продав кілька своїх книжок, то ролі аматорському кружкови розписав, комусь лист по англійськи уложив - все робив, щоби лише вдержати свою шкіру й кості при купі. Але не все йому щастило..Прийде Субота, а з нею і кріза.

ТАКА-кріза для Леся Чугана прийшла якраз в цю Суботу, перед Різдвом.

Збудився він рано, в холодній і непривітній хаті, зі шлунком, що співав Пісню Голоду. Без вечері ліг спати, лише пару горохових оріхів - пінаців - зїв.

Зубами дзвонив надіваючи на себе забруджену сорочку, помяте та змарґане убрання, так що аж соромно йому ставало із свідомості, що Шевченко з одної істіни а Франко, з

другої, на него взглядаються. Але вони хоч його розуміють та вспівчувають, бо обидва таке саме переходили. Утопитись із розпуки нераз Канснярови бахалось, і Пророка іноді розпука обгортала, хотяй і в опіці панів-меценатів. Сама згадка про це, один погляд на їх терпячі лиця, розганяли розпуку з душі Леся...додавали відваги, потішали.

Із кухні Пані Когенової прийшов на гору пречений запах кави й жареного хліба. Мусить бути восьма година - літерат і годинника не мав! - пан Коген снідає, а відтак іде до маленької кравецької робітні на Мейн Стріті...Як нудно йому стало! Коли то він діждеться того щасливого часу, що зможе без гадки навіть зійти в долину за аромов кави й жареного хліба? Яка іронія життя! Мистер Коген, котрий латає чужі штани, має більше привілеїв від життя ніж він - літерат, поет, котрий творить корм для душі, ласощі для ума; латає і гоїть рани людських сердець, упривнює нудне, буденне життя, кидає лучі світла на шлях темряві й манівців, робить поганє гарним, печаливе щасливим...

Ах, та кава!
Чорна як ніч,
Гаряча як любов,
Солодка як поцілуй...
Кава, кава...як манить вона його!

Дарма - уявою шлунка не наситиш!

ЗІЙШОВ на долину в надії, що пошта що принесла. Не все бо надії злудливі. Може буде лист і поміч від пана Квашеного, з містечка Х. Тому місяць написав прозьбу о поміч, і стільки вже її очидає. Може сьогодні...може завтра? Так щодня...

Іван Квашений і його жінка були прихильники літерата, і могли помочи, бо були самітні, свідомі та дуже багаті. В банку було накопичених багато тисячок, казали йому люде. Не треба було й казати, бо видко було по великій хаті й урядженні. Запізнав їх при нагоді, коли запросили його до себе вгості Гарно вгостили, а пані Квашена й сльозу пустила, коли почала говорити про долю письменників. Матірна любов, що не мала вираження, будучи без дітнов. Не літерат бачив, хто по тім, з якою любов'ю вона піклувалась коло пестрого й крикливого папугая в гостинні комнаті. "Івасиком" назвала, золотими орішками кормила, лишала гостей і найважнішу їх розмову, що б задовольнити й малу примху папугая, з яким, неначе з синком щебетала. Отже люблячі це люде й помохути є чим помагати - заслужать собі ласку у Бога...старі вже - за рік-два стрінуться з Господом!

"Івась, мій любий - що тобі сьогодні? Змерз може? Орішка дати? Заговори до мене Не встидайся того пана...Пан книжки пише й може що зле про Івасина написати!..Шось не в добрім настрою мій Івасик...

"Івась" видав із горла ряд незрозумілих і лютих звуків, а коли горло прочистилось, крикнув "Гудбай! гудбай!

"Не збиточник, мій Івасик Заздрісний, коли хто прийде," пані Квашена пояснила та поцілувала папугая в дзьоб.

Та сцена так ясно стала тепер в уяві Леся.

Он, прийшов листонош. Адж милійший повинен бути поет, якого так калувала, ніж папугай.

Був лист, але не для него Вийшла пані Коген, лист ухопила з рук його тай защокотіла голосом, що так нагадував чараккотіння "Івасика", коли кричав: Гудбай! гудбай!

"Ну, Містер, кови рент заплатите? Мені гроші також канечно!

"У вечер дам - у вечер, пані Коген," Лесь відказав, нем (н

Потягся своїми-несвоїми ногами на гору, до холодної своєї незаплаченої комнати...

"'Івасику', мій любий!..

"Ч-т-рр!..Ч-т-рр-у-гу!..
Гудбай!..Гудбай!..

Присів до столика й склонив сумно голову над тичком записаного паперу - це початки його нового монументального твору - тай гірко вихнувся. Захалось сльозу в жалю пустити, але відрадив один погляд на Франка й Шевченка.

Вхопив за перо та хотів забути свій голод і горе в творчій праці...Не їде - в голові думить і крутиться, як у порожній бочці...так само й в холодну...Нема натхнення, ні сили писати.

Вхопив книжку, свій твір, вибіг на вулицю - він мусить кому сь продати...наїстися.

Мороз палить у лиця. Коген ліжить за своїм ділом, схопався глибоко в ковнір, і на него навіть не глипне. Він мусить устріти когось і, як не продати книжку за щобуть, то хоч пять центів на каву позичити.

Іде один знакомий і Лесь з-далеки всміхнувся.

"Ах, як ма-"

Знакомий, нібито не чув його - обернувся до вікна склепу, пішов дальше в поспіху, неначе б утікав...

Марні надії - шкода й блукання по вулицях на морозі. А може там лист від пана Квашеного що прийде? Вернувся до жидівської хати.

Пошту приносять около полудня - дві години ще ждати. Чи він подінесь через той вік часу? Зимно знесилило його й сховатися під ковдру на ліжку, всім чим був.

Прикро минали хвилі...Лесь переживав якесь неописане одуження тіла й духа...Не знав він таких як довго лежав у тій примарі, ах коли з долу загостив до комнати запах вареного обіду, він прочунявся і зірвався на ноги.

Ні, так не може бути! Він мусить в когось доляр роздобути, наїстися і Когеновій пару центів дати.

Око приманило до стінного календаря...до назвиска, яке товстим друком визирало його вдягу: Д-р Борис Забулька, дентист.

Знав він його. Не зле заробляє, бо все людей зуби болять, тимбільше в кризу.

Мов той автомат вхопив Лесь найкращий примірник свого твору тай вибіг із комнати. Доктор Забулька поможе...він зрозуміє...культурний чоловік. Підносить усе клич "Свій до свого!"

Листу від Квашених не було Знов 'Івасик' зачарахкотів у його вухах...Через 'Івасика' нема їм часу голодним поетом займатися.

Завіяв морозьний вітер і малощо його з ніг не вивернув. Слабим Лесь нагло почувся. Переходив якраз попри величарий склеп різника Микити Сойки, відомого в цілім місті богача й патріота - голова кількох товариств і старший брат у церкві. Лесь оперся о причолок, глипнувши перед тим на велике авто, Бувік, що стояло перед різнею. Сойка мешкав лише кілька хвиль ходу з відсілля, однак витягав своє авто. Певно на це, що б люде бачили, або може за тяжкий був ходити?

Вікно склепу було чисте, як у літі та ясно освітлене. Не хотів Сойка, що б лід його чесне імено закривав! За тим вікном визирали на Леся цілі телята, вівці, воли, кури, гуси, індики, шинки, ковбаси, і маси всякої похиви. Яких

шість помічників у білих фартухах помагало Сойці вакити мясо. Чотири великі каси лише дзвонять, реґіструючи кводри й доляри. Сам Сойка всього доглядає і всміхається до молодиць, яких зараз зо дві десятки в склепі було. Йому тяжко носити, а то й вдержати, на ногах яких чверть тона свого власного мяса й кості.

Може б так до Пана Сойки - книжку за одну красу заміняти? Адже свідомий Українець-патріот, і тоже клич "Свій до свого" все підносить! Голова товариств, про народню освіту й культуру на шевченківських концертах усе говорить у своїх вступних промовах! Повинен. І вже мав охоту до дверей поступити, але завагався. Один погляд на Сойчене лице, на лиця як дві сирі шинки, на сховані сірі вічі в салі, що глипали на світ холодно, немов ті вічі з пацюка, що звисав на гаку за вікном, здержав його ноги. Ніяк не міг. Він хіба колись, як буде сильніший, зайде до Сойки. Коли б так він уже Шевченком або Франком був, то й Сойка б його величав. А так, він менше в него має значіння ніх робітник, що теребить кури або чистить кишки на ковбаси. Ні - ні... Одним поглядом Сойка відгонив поета від себе.

Ах, чи не краще було і йому різником уродитися? Хоч ковбасу щодня глодавби!

Пішов дальше.

Канцелярія дентисти Забулькі. Задріжали ноги й серце з непевности. Як йому приступити до справи? А може там повно людей? Таможе й дівчина-ординантка посптає за яким ділом приходить і годі їй пояснити.

Аромат кави, вид ковбаси, переважили його шкропули, його скромність і гордість авторську та зневолили хитке ного сходами на гору, до бюра дентиста.

Щастя! Доктор Забулька стояв у свій кдальні, посвистуючи собі під носом, а його панночка мила інструменти в сусідній комнаті. Нікого іншого небуло.

Чорнявий, блідий, в окулярах, дентист Забулька пізн відразу літерата - бо хто х його не знав! - і заблимав вічми. Дивувався, певно, що літарата так нечайно до ньо принесло...Може зуб болить і треба буде даром вирвати? А може помочі? Пощо його дідьк в суботу тут притаскав. Двацять пацієнтів щойно перепус тив...за хвильку приходить молодиця місток вставляти... думав - віддіхне хвильку - а тут заволока.

"Ессир!" відбуркнув Забу ка на поздоровлення літерата

Лесь звинувся і не знав чого почати.

"Чим можу послужити?" д тист знов буркнув по англійс ки, приглядаючись знизом нечи тій сорочці на літераті.

"Та...я лише так - так до вас навідався," відповів змішаний Лесь, і сховав поза себе книжку, яку приніс йому продати.

"Орайт, сідайте!

Лесь не бачив кращого виходу з ситуації, отже присів хотяй ноги бажали втікати.

Приніс хлопець недільне видання англійської газети, Забулька зараз же вибрав ча тину з комічніми малюнками, а літературну секцію кинув ч рез стіл літератові, тай по ринув у абстрактну студію М гі й Джігса. З сусідної ком нати панночка якось загадков виглядала що хвилі своїми с німи очима.

Не міг Лесь навіть на д дивиться - так йому голод с замрачив - не то читати...Г пав він посоловілими очима Забульку, який забувся в ді чих картинках, а відтак в с рону панночки, чи не сміється Повні, вимащені уста дійсно

звинулись у насмішку.

Лесь спустив очі в діл. На вимитій підлозі були вистелені свіжі, ще непорозтинані, українські часописи. На білому папері та по наголовках, таких як: УКРАЇНА З ГОЛОДУ ГИНЕ! було видно разячі сліди людських ходаків. Не хотів своїм очам вірити.

От, і маєш українського інтелігента! Культурного чоловіка! Сметанка - цвіт народу!

Хочби був поразтинав ті газети та переглянув, що в них є написано...Не даром наша преса так хирляє, а про літературу вже не згадуй. Присилають даром, бо оголошення містить, пощо дурничкою цікавитись. Комічні малюнки цікавіші!

Нещасний наш нарід, і не даром редактори без здалих штанів ходять, а поети з голоду гинуть! Лесь був обуремий і з-під лоба прорізав вічми Забульку.

Знав він дещо від других про історію молодого дентиста, і, дивлячись тепер на него, сам не знав, як його розібрати.

Був сином фармера; батько привіз до міста, тому десять літ, приділав в українській бурсі та наказав добре вчитися на що лише собі бажає, аби тільки вчився. Вибчився, отже, на дентиста. В бурсі перейшов він курс українознавства й патріотизму й дивно тепер було, чому він-но англійськи говорити та читати полює, а про патріотизм уже й не згадує. Краще таки було б фармером йому остатися. Більше говорив би по свому, книжки читав, освітною роботою Займався та нечитаних газет по підлозі не стелив.

Це вдячність за поміч, яку одержав через бурсу - за пенти зложені добрими людьми по цілій Канаді. Люди думали, що зможуть молодим людятам вибитися на становища й таким чином будуть мати свою інтеліґенцію...культурну клясу людей.

От, маєш! - Виплекався інтелігент типу Забульки. Лесь таких багато знав, хоч були й винятки. В голові науки повно, а душа порожня. Наколи має яку амбіцію - вона кінчиться на долярі. Ідеали, коли в него є, тоже утотожнюються з долляром - е фетбенк екавнт. Геґбріди - ні до Англійця пришити, ні до Українця прилатати...Сидять собі по своїх офісах, зі своїми панночками фліртують, і ожидають "хлопа", що б доляри приносив. На якусь культурну чи філянтропійну працю між своїм народом у них часу нема. Як покаже себе на кілька хвиль два рази у рік десь на українській салі, то робить це тому, "що б люди його бачили". Бизнес! Свій час він має куди подіти. Пощо йому хлопськими справами займатися - він же доктор...інтелігент.

Так, Забулька був інтелігент.

А може він милиться - не розуміє становиска Забульки, як рівно ж і других з його кляси? Треба дати чоловіку нагоду. Рішив приступити до діла, за яким тут прибув і при тій нагоді дещо поговорити про речі, які його тепер так інтригують.

Уже хотів Лесь отворити свої уста, перервати читання комічних картинок дентистові, коли ввійшла молодиця, відай ця, що мостика собі вставляє.

Забулька був на ногах, скорше ніх молодиця ввійшла.

"Прошу до середини, пані Стефко", попросив гарну молодицю, всміхаючись по вуха.

Пустивши молодицю до операційної комнати, Забулька й собі пустився за нею.

"Пане доктор, - лише на хвильку," крикнув Лесь, і сам не знав, як здобувся на таку відвагу.

"Ссс?...

Забулька примкнув двері за собою, і настирливо видивився на молодого літерата.

"Будьте так добрі - купіть мою книжку...помоліть - "

"Немаю часу на читання," перебив Забулька, зовсім не здивований справою.

"Але я прошу, пане докторе! Мені помочі потрібно," Лесь підчеркнув.

"Книжки мені не потрібно, сказав дам раз-"

"То прошу позичити доляра. Мені...мені так-"

"Не зичу нікому! Заборато жебраків приходить зичити," відповів лихо дентист.

Лесь запалений...Рука піднеслася, що б спинитися на лиці Забульки, але не було сили. Тоже, окуляри...

"Жебраки? То ви кожнього того, що прийде до вас за поміччю жебраком іменуєте! Та ж ви самі більший жебрак, бо жебрак духа!

(Дальше буде)

.....

О Г О Л О Ш Е Н Н Я

Єдиний український дентист у Торонті:

Др. Ілія Вахна

Х-рей АПАРАТ

Ординує від години
IO - I2 рано
2 - 5 по полудні
7 - 9 у вечір
204 Bathurst St. Toronto
(Phone: EL. 6515)

Фотографуйтеся ЛИШЕ у своїх фотографів!

Памятайте на клич: СВІЙ ДО СВОГО!

- WESTERN ART STUDIO -
582 Queen St. W. Toronto, Ont.
М.Стасюк і Ст.Заплатинський.
(Phone: EL.6864)

ДР. ТЕОДОР ТКАЧІВ

Лікар, Хірург і Акушер

Ординує в усіх годинах

II GORE VALE AVE. Toronto
Phone: WA. 3784

НОВИЙ МУЗИЧНИЙ СКЛЕП
під назвою:

- TORONTO MUSIC CO. -

504 Queen St. W. Toronto

На складі ріжного рода інструменти,

Великий добір струн і всяких частей до інструментів,

Продається також крухки (рекорди) до грамофонів; українські та англійські пісні і композиції,

Направляємо інструменти й грамофони. Натягаємо волосіння на смики.

За уміркувану ціну та чесну обслугу ручить -

С. ОЛІЙНИК
Управитель.

ЧИТАЙТЕ ТА ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

ЖІНОЧИЙ СВІТ

Єдиний ілюстрований жіночий журнал в Америці й Канаді!

Орган Союзу Українок Америки.

Марія Е. Бек, редакторка.
Передплата в Канаді - 2.50 на рік; одно число - 25 ц.
Пишіть:

ZINOCHY SVIT
I006 E. Carson St., Pittsburgh, (Pa. U.S.A.

КОРИСТАЙТЕ З ВЕЛИКОЇ НАГОДИ!!

.....

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА ДАРОМ!

ГРОШЕВІ ПРЕМІЇ!

БЕРЕЗЕНЬ і КВІТЕНЬ - місяці спеціяльної КАМПАНІЇ за ПЛАТНИКАМИ

Щоби поширити круг своїх читачів... дати нагоду біднішим стати нашими сталими передплатниками й навіть заробити кілька доларів у свобідний час... побільшити журнал... НСЬКИЙ БАЗАР отцим і проголошує СПЕЦІЯЛЬНУ КАМПАНІЮ на ікучі місяці за сталими річними передплатними.
Запрошується до співпраці й акції ВСІХ наших приятелів, читачів і прихильників... молодих і старих... женщин і

О Б Р І Н А Г О Д И Д О В И К О Р И С Т А Н Н Я

- - Річна передплата за $2.00 - -

Дістануть перших I00 людей, наколи негайно пришлють належитість.

- - Річна передплата за $I.50 - -

Перших I00 людей дістануть передплату на журнал на повних ДВА РОКИ, наколи пришлють негайно повну річну передплату - $3.00.

- - Річна передплата зовсім даром - -

Хто придбає нам ТРИ РІЧНІ передплати, по ціні нашої кампанії ($2.00), той чи та стане нашим передплатником на цілий рік, зовсім даром.

- - ОДИН ДОЛЯР і передплата ДАРОМ - -

Хто придбає ПЯТЬ РІЧНИХ передплат - дістане один доляр і річну передплату для себе, зовсім даром. Памятайте, річна передплата підчас кампанії стоїть лише $2.00!

- - $3.50 надгороди й річна передплата - -

I0 річних передплат по $2.00 принесе Вам річну передплату для себе, а кромі того, й три доляри з половиною готівки в надгороді.

Наш журнал є ВСЕВКРАЇНСЬКИМ ВИДАВНИЦТВОМ - КУЛЬТУРНОЮ ІНСТИТУЦІЄЮ - і годиться кожньому доброму нцеві й Українці для нього попрацювати... поширити його айширші круги громадянства. Літературний журнал надає арки культурного народа в Канаді й Америці!

Премії в грошах даємо відповідно до суми грошей, які ришлете, разом з іменами передплатників. Більше зберете- а надгорода. Всі письма й гроші посилати до:

UKRAINIAN BAZAAR
33I Bay St., Toronto, Ontario, Canada

$100.00 НАДГОРОДИ!

ДІСТАНЕ та особа, яка доказе, що М. Петрівський, ви
вець і редактор журналу "УКРАЇНСЬКИЙ БАЗАР", належав ко
своїм житті, або тепер належить, має звязки які або пор
мінця, з якою буть українською політичною групою чи пар
в Канаді або в Америці!

Заявляю публично, що хто може це мені доказати - о
жить СТО ДОЛЯРІВ надгороди, а в додатку дістане ще ціле
видавництво.

Чому робію таку заяву?

Роблю тому, бо по цілій Канаді ходять невластиві ч
фальшиві припущення і підшепти деяких одиниць, що нібит
видавець і редактор журналу У.Б. має звязки й піддержку
них українських політичних партій у Канаді. Не кажуть ц
люди котрому чортови запродав чоловік свою душу за кусо
але запродав...Одні кажуть, що це УНО; другі - СУС; інш
вірять, що никому іншому лише гетьманцям-січовикам.Всюд
находять прихильники журнала такі злорадні поголоски по
загалом, що витворюють упередження до видавця і журнала,
через що, розуміється, терпить ціле видавництво.

І ради добра самого журнала примушений отцим, пер
раз у житті, зробити категоричну заяву, що досі я до ка
партії ще не належав і - я певний - належати не буду.

Не маю нічого проти вище наведених партій і орган
ний і не боявбися чоловік належати до одної з них, коли
моя натура й покликання на це позволяли. Яко літерат і
наліст діло моє велить слухити цілому народові, без ріж
на його політичні й релігійні погляди та вірування. Для
партія - цілий український нарід! Мій один і единий Про
- ТАРАС ШЕВЧЕНКО! Партійна програма - КОБЗАР!

Думаю, що це вистарчить кожному зрозуміти мій світ
і стремління у праці, яку собі вибрав. Не втягайте мене,
добрі люде, в ці наші політичні "файти" - в партизанщин
справдішний хаос і анархію! Дайте нагоду служити народов
Україні, своїм пером! Не вбивайте духа в мені в час, ко
глядку заохоти й піддержки на початках своєї праці! Дай
мені хоч ту "собачу нагоду" - a dog's chance ! - яка нал
ся людині з природи річи. Ця 'собача нагода' є життєвою
засадою англьо-саксонської раси, й тому ця раса є волода
світа.

Бажавбим дуже, що б не лише одна політична група,
всі наші партії і організації співпрацювали зі мною і д
журналові моральну й матеріяльну піддержку...На жаль та
нема. Жадна організація, покищо, не поспішилась із акти
поміч'ю. Деякі органи наших партій помістили журналові
лошення кілька разів даром - то все! А деякі партійні о
то навіть за гроші оголошення про появу нового журналу
хотіли помістити. Коли дає журналові хто піддержку, т
дають її самі добрі люде - щирі Українці: читачі й прих
ки, які,на іронію партійних шовіністів, належуть до всі
наших політичних і релігійних груп.

Михайло Петрівський.

УКРАЇНСЬКИЙ БАЗАР

ЛІТЕРАТУРНИЙ ЖУРНАЛ ЗАМОРСЬКОЇ УКРАЇНИ

РІК І. Ч. 3. КВІТЕНЬ - APRIL Vol.I, No. 3, 1934

З М І С Т

ЯК ШЕВЧЕНКО ШУКАВ РОБОТИ.....Осип Маковей

ЛОВИ НА ДОСЯ.....Семен Ковбель

ЛІТЕРАТ І ХАМ.....Нестор Амерікус

СБРАЗ ДІВЧИНИ.....Йосип Біловус

ТА, ЛОЖКА - НЕ ЛОПАТА!......"Доктор Ідології"

УЧІМОСЯ ВІД ДРУГИХ.....Ред. стаття

CONTENTS OF THE ENGLISH SECTION

A SPRING SONG.....Markian Shashkevich

MARUSIA.....KVITKA - LIVESAY

UKRAINIAN CINDERELLA

"УКРАЇНСЬКИЙ БАЗАР"

Журнал українських оповідань і освітних статей, виходить
з у місяць і видається УКРАЇНСЬКИМ ВИДАВНИЧИМ ДОМОМ. Михай-
Петрівський, видавець і редактор. Передплата: $3.00 на рік,
.75 на піврік, 25 н. поодиноче число. Належитість приймається
ше з-гори - за посліплатою журналу не висилається. Всі пра-
передруків застерігається.

"UKRAINIAN BAZAAR"

A Short Story Magazine, published Monthly by the UKRAINIAN
BLISHING HOUSE, Michael Petrowsky, publisher and editor.
m Rae Perigoe, M.A., English editor.

All rights to the contents of this magazine are reserved.

Subscription rates: $3.00 a year, $1.75 half yearly, and
a single copy in Canada and the United States.

Address:

THE UKRAINIAN PUBLISHING HOUSE
331 BAY ST., TORONTO, ONTARIO.

ENGLISH READERS APPRECIATE 'MARUSIA'

Mrs. F. H. Livesay, translator of the story, 'MARUSIA', has received a number of complimentary notes from the English-speaking Canadians expressing marked interest and appreciation of this beautiful Ukrainian classic, written so long ago by Kvitka-Osnovianenko. Among others, one of the most interesting notes received by Mrs. Livesay is a letter from Prof. E. G. Pratt, Professor of English at Victoria College, University of Toronto, and a distinguished Canadian poet and writer.

Professor Pratt writes:

> "I am sure," he says, "there is no one in this country who could achieve such simplicity in the telling of a story. I do not know the original but I am convinced that I could lose nothing of its ascribed beauty in such a translation. It reads like the New Testament."

RAIN

The rain does things to the heart,
Rain and the wind at the eaves,
Wind and the whisper of leaves
All do things to the heart.

The heart falls down in the rain,
Sighs with the wind at the eaves,
And shares sad secrets with leaves -
Leaves that are wounded with rain...

Joseph Bilovus,
Montreal, Que.
April, 1934.

UKRAINIAN CINDERELLA

Real-Life Romance of a Poor But Worthy Working Girl in a Cheap Restaurant Who Serves a Sandwich to a Rich Banker. Wins His Heart and Will Move From Her Dingy Room to Become Mistress of His Mansion.

THE poor but virtuous daughter of the immigrant mill-hand sometimes marries the rich banker in the movies, but only after much difficulty and complications.

Frances Shewchuk, daughter of a Ukrainian immigrant, worker in the textile mills of Philadelphia, has won Robert Fraser Welsh, head of the banking firm of Welsh Brothers, president of the Philadelphia, Germantown and Norristown Railway, sportsman, clubman and member of one of the first families of Philadelphia. And, even better than in the movies, she achieved this marvelous accomplishment without the slighest effort or difficulty. The romance is not so much like fiction of the screen or stage as a child's day-dream come true.

Frances had no jewels nor any but the plainest and most inexpensive gown with which to catch a rich man's eye. That was unavoidable, but beyond that she neither painted, rouged, plucked her eyebrows, enamelled her finger nails, used perfume, nor even powder, except a little dab on the slightly freckled tip of her nose.

However, Frances did make one big and decisive move for herself, without which no such golden romance could have followed. Like every other daughter of the very poor, she must somehow get out of the poor surroundings of the poor and into the rich surroundings of the rich if she wanted a millionaire's eye to fall on her. The girl's father, Paul Shewchuk, had come over from the Ukraine, found himself a job in the Frankford textile mills, outside Philadelphia. A year later he had saved enough money to send for his sweetheart. A year later after their marriage Frances was born, followed by Cornelia, now 17, and Alice, who is 7.

Mr. Shewchuk held his job at the mills while his wife ran a delicatessen and grocery store so small that she could attend to customers and at the same time keep the little flat overhead, which was their home, and bring up the children. With this combined income they sent Frances through the Frankford High School and had no worries about taking care of the two younger sisters until the depression arrived.

Things then became so bad at the mills that Shewchuk came home and helped his wife in the store, adding a few new departments, including ice cream and haberdashery, but the income was

not enough for the family. At this moment Frances, then 18, stepped out to look for a job when jobs were scarce.

Walking around the financial district of Philadelphia asking for a place as waitress in restaurants, she landed a job in a little sandwich shop at the corner of Fourth and Walnut Streets, right next door to the Welsh Brothers' banking offices. Where the girl still lived was a neighborhood in which no rich man would be likely to be caught dead unless he fell out of an airplane, but she was now working in a neighborhood where bankers, brokers and other rich business men were passing the door constantly.

One day when a tall, quiet man in his late forties sat at her counter, she took little notice of him. He must be a stranger in town and, because of his heavy coat of tan, one of those sportsman playboys who never work, she thought. In actual fact, he was her "Fate", Robert Fraser Welsh, the banker next door, just back from a long hunting trip. Banker Welsh first noticed Frances because she was a new face in the place, but he kept on noticing because she interested him. Mr.Welsh is an outdoor man, likes healthy, normal people and hates artificialities such as paint, powder and perfume. His theory, which very few women accept, is that a good looking girl looks best without any sort of embelishments.

While munching a cinnamon bun and burning his lips on the hot coffee, Welsh compared this 100 per cent natural, blue-eyed blonde with the other girls and their countenances all "improved" in various degrees and decided that he was right. He should have known what is liable to happen to a man who studies a young and attractive woman. He liked the girl's deft, quick way of working and the intelligent, businesslike look in her eye. After two weeks of constant lunching at her counter, the banker asked his first needless question:

"Did you ever work in a restaurant before?"

"No, this is my first job."

The banker thought that here was a remarkably smart, capable girl to handle food so well in such a short time. He was right, but he did not know that in her mother's delicatessen store she had been helping prepare things to eat ever since she could remember.

"This is a fine wife for some honest working man," Mr. Welsh said to himself, and would have laughed had anyone suggested that he was that "honest working man."

As the months passed he began to fear that the man who was to win her might not be worthy. He asked more needless questions, and her answers revealed that she read the papers and had more sense about money than some of the business men to whom he had made loans. Her answers were terse and not once did she flirt with anyone. Though for six months he thought the girl's eye had never rested on him an unnecessary instant, she had sized him up, decided she liked him, and heard that he was a rich bachelor who had never been engaged.

One noon, instead of giving an order, he asked the girl for her name and address. The cornflower blue eyes regarded him with the same expression as when he asked for something out of season and she replied:

"I do not think I ought to give it to you. I have never gone out with anyone who comes in here as a customer, and I do not think it is the thing to do."

"But," he answered, smiling, "how would I be able to send you any flowers if you were sick?"

Frances made no reply to such a frivolous remark, but moved away to serve a ham sandwich and add up a check. The banker recaptured her by giving an order. When the blonde set it before him, he said again:

"Tell me your name. I may go on another hunting trip to Alaska or some other far place and if I do, how will I be able to write to you unless I know where?"

For some reason, perhaps because she had never been places, this caused the girl to relent.

"My name is Frances Shewchuk," she said. "I live with my parents at 1200 Adams Ave."

Banker Welsh thought he knew Philadelphia but he hadn't heard of Adams Ave. Frances explained that it was up in Frankford, where he would never have reason to know of it. For three weeks conversation went no further and the girl wondered if Welsh had driven through that neighborhood, crowded with the innumerable children of the unemployed. One noon, as he was measuring sugar into his coffee, Welsh remarked that he was going to Delaware Water Gap for a few days and Frances said she had never been there.

"Maybe some day we'll go there together," was the banker's somewhat startling prophesy. The girl transferred her attention to a newcomer three seats away.

"Anyway I'll write to you from there, if you will reply by return mail," he said as he left. Frances made no promise, but when the post card came she answered it.

It was some weeks later that Mr. Welsh informed the waitress that he understood she worked bankers' hours.

"Do bankers go to work at 7:30 a.m.?" she asked.

"No," admitted Welsh,"but they quit at 3:30, just as you do, and this afternoon I would like the pleasure of driving you home."

"I guess you might as well," said Frances gravely. That afternoon the neighbors were astonished to see an expensive car, with liveried chauffeur, deposit Frances and an important looking man old enough to be her father in front of the little delicatessen store.

Mr. Shewchuk paused in his work of serving ice cream cones to little hands that were already sticky, and shook hands with the banker. From there he went upstairs to meet the rest of the family. The visitor stayed two hours and the neighbors wondered - so did Frances. Would she ever see him again or had the restaurant lost a customer? At the very next noon hour he appeared with an invitation to the movies. Since he had met the family there was no reason for turning him down just because he was a banker. From then on, several times a week, they dined and saw shows together.

Then came a day when Frances was invited to meet his family. The girl dreaded the ordeal, but to her delight found that everyone, including his parents, Mr. and Mrs. Herbert Welsh, in their spacious old mansion on Chestnut Hill, seemed to be just nice, quiet, sincere people, at heart no different from her own parents. She liked them and knew they liked her.

"Which one do you pick?" Welsh asked her a few afternoons later as she got into his car. His hand was full of engagement rings. Some were big solitaires, but Frances chose one with an oblong central stone and a cluster of smaller diamonds down each side of the platinum band. Then came the formal announcement at a large dinner given in Frances' honor by Mrs. Joseph Sailer, one of Welsh's society friends. For the first time the girl wore a formal evening gown and again, instead of an ordeal, the event turned out to be a triumph for Frances. It is not the banker's fault that there will be a moratorium on the wedding until the Fall. He says:

"We are in love with each other and that is all there is to it. I want to be married right away, but the date is to be fixed by Frances. Whatever she says goes. She is as acceptable to my family as she is to me. They recognize her as a fine, sensible girl who is possessed of business capability. My mother idolizes her. It is not a question of age or nationality any more than it is of money; it is only Love."

"I love him more than I thought I would ever love anyone," Frances says. "I had gone out a lot with boys, of course, but after I met Mr. Welsh they did not seem important at all. I was never engaged before, and Mr. Welsh said he was not either. I could hardly understand how he managed not to get married before this, and asked him how it happened. And he said that he had never met the right girl before. Oh, he's wonderful!"

(Acknowledgement to the American Weekly).

S T A R S

Stars -
Are but the liquid gold notes
Far flung from angels' throats,
At evening vespers;
And of their own illimitable sweetness
Crystalized!

Jos. Bilovus.

MARUSIA

From the Ukrainian of KVITKA

Translated by

FLORENCE RANDAL LIVESAY

(Author of 'Songs of Ukraina', etc.,)

and Paul Crath, B.A.

THE STORY: - MARUSIA, very beautiful and virtuous daughter of Naum Drot, a wealthy and God-fearing peasant, attends a wedding festival as the first bridesmaid. There also comes to the wedding a handsome lad from town, VASYL, as the first bridegroom. One look at each other - and they are hopelessly in love.

Instalment 2.

A three-piece orchestra, putting their whole hearts into the music, is playing outside: violins are singing, cymbals clinking, and instead of a bass the leader hums. All this fires the souls of the girls. The first couple takes the floor, then a second, to dance the d r i b u s h k i. Little feet are flying through the tiny steps; heels, metalshod, are jingling; grasping hands, they turn round and round again, then separate; a moment, and they appear to be floating like ducks, their only movement, heads turning from side to side. Then again, the tiny, quick steps. They are tired already, and mop their faces with their handkerchiefs. And others wish to dance, but what can they do? The band plays and plays. One of the girls, Odarka, shouts to the fiddler: "It is enough, Uncle, stop playing!" But the fiddlers play and play. At last they stop and ask for a drink. Then the girls dart into the crowd.

"Now play 'Horlitza'", cried Denis Dekanenko, pushing other lads aside, and dragging a girl from the assembly into the centre, halting in the middle of the room, waiting for the music to strike up.

His arms were akimbo, his legs planted far apart, his high cap of Persian lamb with black felt top perched rakishly aside; moving his long moustache in a comical way he looked around, saying: "Well, I am going to dance,

but I don't know whether I can or not. Perhaps I had better take lessons from lame Khoma, limping on his crutches!" At this sally there was much laughter.

After the fiddlers had had a drink or two, they twanged the chords of the fiddles vigorously, and Denis showed such devilish high spirits, dash and abandon! And when he began to crouch in the p r y s h o u d k i it seemed as if he did not touch the ground with his feet. At times it appeared as if he were sitting on his knees; he achieved a somersault, then clapped his hands and whistled so suddenly and piercingly that one's ears rang. Then, again, with arms akimbo, he danced the h o p a k in such a fierce way that the ground echoed under his stamping feet. Yet once more, when his legs swung from side to side so fast that they appeared bent, he leaned into the air; again the p r y s h o u d k i steps around the girl, like a snake encircling her, while he was singing high:

"The dove-like one, Beauty!
Nestles in the Cossack's arms
And the Eagle-like Cossack
With passion is thrilled..."

It was all very well for Denis to show off - since Vasyl did not take part in the dance. If he had danced he would have "tucked Denis beneath his belt" like a handkerchief... In dancing, speech and staying power, Vasyl, when he appeared on the scene at a dance, would tire every fiddler; and as for the girls, they would look only at him, and pay no attention to other youths; and when he approached and sat among his elders and began to tell jokes and stories of all kinds, then everyone sat and listened to him, no matter how late the hour of night. Such was our Vasyl up to this time.

But now he looked as if he had been condemned to death. He left the house, but instead of dancing with a girl, he went away from the crowd, and leaning against a fence, meditated. "What is happening to me? I hear nothing, see nothing but that black-browed girl. She is always before my eyes and in my thoughts. Why do I not make love to her? I am afraid she may be angry. I don't dare approach her, and that's the truth. Just suppose she should turn her back on me! I don't know what to do with myself. I would go home, but my feet seem nailed to this place. I can't keep my eyes away from the bench by the wall where my girl is sitting talking with her girl friend. Maybe they are talking about me?"

Levko, the assistant b o y a r i n, came up behind Vasyl at this juncture and clapped him on the shoulder.

"Why are you so sad, Vasyl? Are you watching the girls dance? Smoke my pipe and cheer up, and then let us dance again. See what smart girls are here from town!"

"I don't want to smoke a pipe - it couldn't help me. I don't feel well. I think I'll go home ..or something..." said Vasyl. "Will you act as Chief Boyarin in my place?"

"Tsur yomu! O come now, cheer up! Let us dance. Perhaps some one has cast a spell over you, looked on you with the evil eye. Go out for a walk on the street for a while, it may help you. Or, better still, go and see how the girls are dancing. The best dancer here is the daughter of Kurbak. She's a real dancer if you like. If nobody marries her before Autumn she will be mine."

Vasyl was shaking as with ague. Losing his high color, he grasped a paling of the fence for support. Otherwise he would have fallen, over-come with grief. He believed that Levko was speaking of the one in whom he himself delighted. For, when one is in love, one always thinks the girl of one's choice cannot but be loved by all who see her.

Coming to his senses he tried a stratagem, and said to Levko: "Where is the daughter of Kurbak? Is she perhaps that black-browed one with so many strings of coral on her breast?"

"No, she is too grand for me. My sweetheart is that fair-haired girl with the upturned nose, in the gray woolen coat. She is wearing an embroidered towel in place of a belt."

Vasyl felt much easier in mind. He sighed with relief and his eyes gleamed when he found that Levko did not mention the girl of his heart. Now he did not care whether she was the daughter of Kurbak or not. So he asked Levko about the latter's friend....

"Who did you mean when you said 'she' was too grand for you? Is there anyone here who is the daughter of a priest, or of the supervisor of the lord's estate, for instance?

"No," replied Levko. "They are all our equals here. I was speaking of our Marusia."

"And just who is this Marusia?"

Vasyl managed to speak with mild interest only. In reality not only his ears, but every nerve in his body listened: he held his breath lest he might miss a single word.

Then Levko began to talk about Marusia, telling him all he knew - whose daughter she was, and how rich her father, how much he loved her; and then he described Marusia's character, and how she seemed afraid of everyone - so bashful! "No one has a chance to look at her;

not only at the Vechernitzi, or when they sing the K o l a d k y (Christmas carols), but even in the street and on Kupalo Night" (- St. John's Eve -) "she does not take part in any of our games; perhaps she's too superb! Perhaps she's too shy. But she's so diligent! she sews, spins, washes, for herself and her parents; she can even bake and cook without a servant - her mother may sit with folded hands."

M A R U S I A did not go where the rest were dancing, but sorrowful, sat alone on the bench in front of the house; and the nuts which she had received from Vasyl she fingered continually, following him with her eyes.

She thought: "What has happened in my inmost soul? I do not understand. One moment I feel gay and like running to mother and embracing her with joy, and the next I feel so sad," and she wiped tears from her eyes, wishing her father were there to dispel her grief. Then she smiled and became ashamed of this, and thought it would be best to go home after all. Never before had she tarried at a wedding feast with her girl friends, but she used to run home always as fast as she could. But now when she saw that to go home she would have to pass Vasyl she changed her mind once more. So she was undecided, thinking first one thing and then another. "I wish that young man would approach and speak to me, and then I would feel much more at rest," - But with this thought she became ashamed again, she flushed like a cranberry and covered her face with her little hands, and lowered her head.

Then Olena, Kurbak's daughter, after dancing one round, approached her and sat down to rest for a time.

"Why are you sitting here, for so long? Are you crying, or what?"

"No, I'm not crying", said Marusia, feeling as if Olena had read her thoughts. "I choked myself with some pickled apples, that's all. But you are out of breath - why?"

"Oh, I was dancing for my sins! That boyarin caught me and whirled me around so and the music kept up for so long. It's not only my feet that are sore, my arms and neck are aching and my head is dizzy. Oh, how we danced! We have no such dancing in our village. I told our boys to bring him to our village square gatherings."

Then Marusia was so glad! perhaps Olena knew about the one who had so deeply entered into her soul; because, even as Olena, she thought no likelier youth, no better dancer existed than the one she had in mind. Surely, she thought, Olena is praising Vasyl? Then she began to ask questions:

"What boyarin is he? the chief one?"

"No, not the chief one," Olena answered scornfully "He sits over there with bowed head and does not look at the girls at all. As soon as we sit down at the table again I will sing to him:

Like a scarecrow the chief boyarin sits,
With ram's eye stare, He has no wits.
His head is kept together by hoops.
Look at his back! See how he stoops.
His coat is sewn with bark from a tree.
He doesn't know thread when he sees it, maybe.
His belt is nothing but a rag:
Our fine boyarin of clothes may brag!

"There, that's the way I would sing to him! Let him know what our girls are! Maybe he thinks the village girls do not know how to dance. Well, well, they could even teach his father!

"Well, perhaps he doesn't know how to dance," suggested Marusia, hiding her face with her hand so that Olena should not notice her blushes and confusion.

"Who? Vasyl doesn't know how to dance?" exclaimed Olena.

"But I don't know that his name is Vasyl, or who he may be! Does he know how to dance? Does he? I don't know...I don' know him at all."

Saying this, Marusia gradually recovered her presence of mind; she did not want Olena to stop talking about Vasyl, because she desired greatly to know how he was, and from what village he came. But she had barely asked a question when Olena again began to talk about her boyarin, and complained that he pulled her arms out, twisted her wrists roughly, and made her so tired, and so on.

Marusia listened to her for a long time, and did not know how to stop her; Olena would have been glad to talk about her boyarin until sundown. At last she broke in, and said: "Then sing to the music as he dances, encourage and praise him, shout 'Good, very good!'"

"But not to him! Aren't you listening?" Olena's voice rose, "I would sing only to Vasyl."

"O what about Vasyl! Why do you like him so much?" cried Marusia. (For it is the nature of girls that when one loves a youth she depreciates in order that she may hear him praised.) "Well, haven't I seen your Vasyl? Where does he come from, I mean, from what village?"

"Ale! He is not from a village. He is from the town, a coat-maker and a smart one, I can tell you. When he appears all the girls flock round him. He is always dancing and joking. How handsome he is! And 'the Devil even has n't come for him yet!' He sways like a young ash-tree; his red cheeks, like an apple, might have been painted; His eyes are like two stars. His hair is not like a peasant's, don't you see? It has the regular merchant's cut."

"You praise him so much, you must be in love with him," said Marusia in a low voice, hiding her nuts by thrusting her hands up her sleeves. She was sitting as if over a fire on account of what Olena had said.

"Rubbish! I in love with him! Perhaps I might be, but he pays no attention to anyone here. They say, that his master wishes to adopt him, accept him as a son. The master's daughter is so beautiful, and so rich; it would be a good match. He has something of his own, of course. You saw yourself that he threw silver into the cup, for ransoming the bride. And he does this everywhere...."

Here Denis ran up and dragged off Olena, catching her by the sleeve, to dance. Although she scolded him furiously, and beat him back with her fists, she was helpless - he pulled and pulled. And she really wanted to stay with Marusia for a while, and so satisfy her desire for talking about the youth of her fancy.

.....

Marusia remained by herself. Again the thought of what Olena had told her crossed her mind - that Vasyl's master was going to adopt him and marry him to his rich and beautiful daughter. She was shocked by this, and bowed her head over her white arm to hide the tears. She wiped them off with a handkerchief but still kept her face hidden as thoughts raced through her mind.

"Oi, what bad luck for me! It would have been better never to have seen him at all. How can I forget him now? Those town girls are luckier than we are. Their boys are much nicer than ours. Oi,d o l e n k o m o y a l i k h a!.. Well, I had better go home now, and I will start to do something that will help me to forget him.

I will keep those nuts and will always carry them with me and will never give them away to anyone. I wonder if they could tell me, just for fun, if he loves me or not? Odd or even?"

"Even! He loves you with all his faithful heart," answered Vasyl who had been standing near her for a long time, observing her distress, not knowing how to approach her. "Oh, meni lishenko! - troubles enough for me!" cried Marusia, and leaped up like a fish caught in a net. "Who is that? About whom are you speaking?," she asked, before she knew what she was saying.

"I speak of the one who loves you...the one you were thinking about," said Vasyl, breathless with shyness and fear, since he had heard that she had someone in her mind by whom her whole soul was absorbed.

"Why, I...am not thinking of anyone specially," said the poor girl, fearing that she had committed some sin. And then she asked: "Who could love me?"

"Marusia! Marusia!" exclaimed Vasyl, his beating heart making him gasp. "I know one who could love you!"

Marusia was neither alive nor dead. She was frightened because Vasyl had begun to speak to her in such a violent way, and frightened lest Olena had seen that she was talking to a strange young man.

In that case she would laugh at her, and worse, she was vexed, because it seemed to her that Vasyl was speaking of someone else who loved her. She longed to hear that it was himself of whom he spoke. Frightened, she wanted to rush from the place, but could not move. And Olena was calling still: "Come here! I am here,".

But Vasyl stood beside Marusia as if he were planted there. He also did not know how to say any more, though his brain was racing with thoughts clamoring for utterance; but his tongue disobeyed and would not speak. And for greater grief he remembered that Marusia had been thinking aloud of some youth, and so it seemed hopeless for himself to be a wooer.

And this interference of Olena put him off the track, so they both - poor darlings - remained opposite each other and did not know when to start, where to go nor what to do.

Then Olena herself approached Marusia and asked her if she were going to stay much longer.

"No," said Marusia. " It time for me to go home. Nothing keeps me here." And saying this she sighed deeply: "O help me, Mother of God."

...is magazine is the TORONTO
-Editor.

"I am going home, too," said Olena. "My mother needs me...What do you think about this idea? Let us go tomorrow to the market in the town. Mother wants me to buy some things, and you know better than I do how to make a good choice."

"Very well - let us go. My mother is not well. So I shall have to buy what we need. Call for me," said Marusia.

"I will call, I will call. Before sunrise. Wait for me. Let us go home together, and we will buy apples from the woman who sells them." And the girl friends clasped hands and went their way.

CHAPTER III

V A S Y L remained solitary, undecided, not knowing what to do. It seemed to him that he had given Marusia to understand that he was the one who loved her and thought about her. "If she had no other one in view, and if she could love me even a little, then I would need nothing more, neither money, nor the life of a lord. She blushed so when I began to hint at my love for her; she cast her eyes to the ground, and fingered her handkerchief so much, that it seemed as if the emotion came from the heart; and yet when she went with Olena she did not say a single word to me, and did not look at me!

In so sad a mood he followed Marusia from afar, and observed that until she had gone as far as the second street she turned her head and looked back three times - why? Who could explain?

It is a difficult thing to try to solve a girl's innermost thoughts and character, because women often pretend they do not love those who court them and appear to be angry, when in reality, hidden beneath the surface, they love one man so passionately that it is beyond description!

And this is also true of some young girl, who for the first time in her life meets a youth who greatly takes her fancy -- she herself does not know what has happened to her. In her mind she wishes always to look at him, speak to him, only. She would like to sit beside him, but she does not know why she is ashamed of such a feeling.

There is not a single soul around, but it seems to her as everyone is peeping at her, and that all must recognize from her eyes that she has been speaking to a youth.

So this is why one girl was afraid and fled away, speaking never a word to the lad who sought to court her...And after she had run away she was sorry for herself, because she had acted in this fashion. Alas, alas, it is too late! It would be all right if the boy in the case would not be vexed with her and would continue his wooing; but if he thinks: 'Likho to her mother, curses on her - how proud she is! Tzur! let her disappear from my sight!" and turn to another girl, then it is the worst of bad luck for that girl who was afraid to speak to him. She may be sad and weeping secretly, but she take no steps to bring him to her. And of course she should not approach him, because then he might say: "She is hanging herself around my neck."

(To be Continued)

.....

S P E C I A L A N N O U N C E M E N T S !

S P O R T S S E C T I O N

We are pleased to announce another addition to the UKRAINIAN BAZAAR, namely, the SPORTS SECTION, which will be edited by Dr. Elias Wachna, the popular Ukrainian dentist in Toronto and sports-enthusiast, who is known to every Ukrainian baseball fan in Ontario, and perhaps elsewhere, in connection with his activities in the Toronto Ukrainian baseball clubs.

The SPORTS SECTION will appear in May issue of the Magazine, and the Publisher sincerely hopes that this announcement will be welcomed, and approved, by all the Ukrainian sporting clubs and their fans, for this section of the Magazine shall certainly strive to give an impetus to the Ukrainian sporting clubs, now fast gaining the recognition in the Canadian sporting world.

All the inquiries and news in this connection should be addressed to:

Dr. E. Wachna
c/o Ukrainian Bazaar

.....

M A Y I S S U E

The MAY issue of this magazine is the TORONTO CENTENNIAL issue. -Editor.